

NGÀY Nay

NĂM THỨ NĂM—THỨ BÁY 10 AOUT 1940—SỐ 220, GIÁ 0p12

TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 80, ĐƯỜNG QUAN THÁNH—TÉL. 874

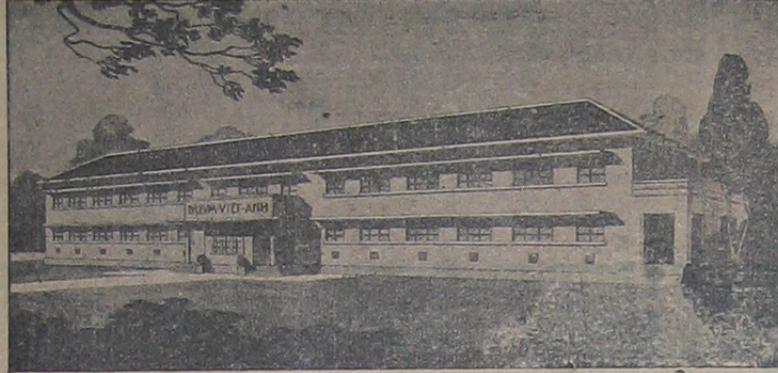
ĐIỂM GÌ ?

- Tôi vừa mới ngáp phải con ruồi ! Không biết là điểm gì ?
- Đích là điểm chó ngáp phải ruồi !

LYCEUM VIỆT - ANH

Ở HUẾ

là trường tư-thực KIẾN-TRÚC vĩ-dai và TỒ-CHỨC hoàn toàn nhất Đông-dương
Có ba đặc-diểm lớn :

Ảnh nhà trước của trường VIỆT-ANH

1.— **Giáo-sư danh tiếng** có bằng
cử nhân tây, Cao-đẳng sư phạm, Cử nhân
luật, bằng P. C. B., tú-tài v. v...

2.— **Giáo-đục** theo một quy củ mới,
rất trọng về **Đức-đục, thề-đục**, và **mỹ-
thuật** ngoài sự học theo chương trình
nhà nước.

3.— **Có đủ học liệu tối tân** và
các phòng học, phòng thí-nghiệm, phòng
cinéma, préau... tổ chức không khác gì
các trường Lycée lớn của nhà nước :

Khai - giảng : 2 Septembre 1940

Đơn nhận học phải nộp trước mới để dành chỗ chắc chắn được. Từ lớp Moyen đến 4e année P. S.
Có mở cours de L. A. M. S. cho học sinh súc bằng diplôme học thêm để thi các bằng lớn.

Sang năm sẽ mở cả Cycle Secondaire complet. **Internat** đang làm, rentrée vài tháng sau xong và sẽ sắp đặt như các
Lycées và Collèges, có Réfectoires, dortoirs, douches, lavabos, W. C...
Hiệu trưởng:

DAO DANG VY

Bút máy

PARKER giá 23p50 34p50
WATERMANN giá 17p50, 22p75, 26p75
EVERSHARF giá 15p25, 24p50, 38p85

Ngòi vàng của

◆◆ HOA-KỲ ◆◆

Ngòi Thủy-Tinh

KAOLO giá 5p00

KHẮC TÊN.— Có máy điện khắc tên họ vào bút không tinh tiền, làm quà hay
mừng cưới một người bạn một cái bút máy có khắc tên người bạn đó vào thi
không gỉ nhô và quý báu.

GỬI KHẨP ĐÓNG DƯƠNG.— Những bút của bẩn hiện gửi đi đều có thư chuyền
món xem rất cẩn thận và mỗi cái bút gửi đi đều có facture ghi số làm bảo-dấu.
Nên dù ở xa mua cũng không ngại mua phải hàng xấu.

MAI-LINH

60-62, Avenue Paul Doumer — HAIPHONG
Téléphone 332, Boîte postale No 41

Nhà bán kính và bút mờ từ năm 1932

mới xuất bản

2 BÀI VÕ SỰ TỬ CÔN CẦU

và nhiều miếng hiềm độc để dạy
hai người đấu với nhau. Mua ngay
Sách dạy « HỌC ĐẤU VÕ TÀU » giá 0p.60
NHẬT-NAM THƯ-QUÁN 19 Hàng Điếu HANOI
Mới xuất bản — Do SON - NHÂN soạn

Thuốc sán sơmit

Rất thanh hiếu, Số 26. Giá 0p.70

Mắc bệnh sán, hay đau bụng vặt, hay ăn của ngọt, bẽ đái là đau, đi ngoài
thường theo ra con trùng nhau sơmit lẫn với phân, có khi tự nhiên ra ở quần,
rất là đần thẫn, nếu không chữa, trùng sán ngày một nhở ra, súc người ngày
càng yếu dần, sinh chứng đau sỏi hai cạnh sườn, mà thiệt mang, uống thuốc
này cam đoan trong hai giờ, ra ngay con trùng giải 12 thức, khỏi hẳn. Các
ngài có mua xin mua cho được Thuốc sán sơmit Thành-xa (dầu hiệu con voi)
giá 0p.70 mấy là thứ thật kéo nhầm thuốc giả uống vào thêm hại.

Thuốc run

Bất cứ người nhỡn hay trẻ con, mắc bệnh run đưa hoặc run kim, hay tưa
nước rã, đôi hay quặn đau bụng, uống thuốc này буди chiều ra hết run không
phải tay. Giá mỗi gói 0p20.

Thuốc bò dạ dày

Uống thuốc run hoặc thuốc sán của bản đường, đã ra hết rồi, nên uống
thêm thuốc này, cho bò bò dạ dày, và giết hết vi trùng và trứng của run sán
còn sót lại, thì không bao giờ mắc bệnh run sán nữa, người chóng trồi nén
mạnh khỏe béo tốt. Thuốc này có đặc tính chữa bệnh: **Đau dạ dày**, ăn
chậm tiêu, hay đầy hơi, đau tức ngực, đau xuyên cánh sườn, đau ngang thắt
lưng, khí đau khí không, như giả cách, uống thuốc này một hộp bới ngay, ba
hộp khỏi hẳn. Giá 1p60. Các thứ thuốc kề trên hiện có bán tại

Nhà thuốc THANH-XA

73, góc phố hàng Thiếc và hàng Nón - HÀNOI
Ngoài cửa treo cờ vàng

Ở xã mua linh hóa giao ngàn.

Đại lý.— Haiphong: Mai-linh, Nam-định: Việt-long, Hai-đương: Quang-
huy, Bắc-ninh: Vĩnh-yến, Sơn-tây, Tông: Quy-lợi, Việt-tri: Vạn-lợi, phố Viết-
lợi, Vĩnh-yến: Ngọc-tần, Phúc-yến: Thành-phong, Phú-thụ: Tế-hòa-đường,
Hà-đông: Thành-xa cửa chợ, Hồng-gay: Đại-thanh, Thái-nguyên: Quang-thanh,
Hòa-bình: Kim-long, phố Bồng-nhan, Thành-hóa: Thái-lai, Ninh-bình: Ích-trí
và đại lý rượu Vạn-vàn, Vinh: Sinh-hny, Huế: Đức-thanh, Viêngtiane: Việt-hoa,
Uông-bý: Mai-linh rue Vernaz.

Và khắp các lỉnh những nơi treo biển đại-lý Thành-xa đều có bán.

QUẢNG CÁO
các ngài trao cho

CPA

comptoir de publicité
artistique

5-7 Julien Blanc
HANOI — TEL. 1254

Directeur Nguyễn Trọng Trạc

trong nom và xếp đặt
bao giờ cũng có

hiệu quả

Võ đức Diên
và
Nguyễn văn Nghi
KIẾN TRÚC SƯ

8, Place Negrerie
◆ HANOI — Tél. 77 ◆

♦♦

Luthart

BÚNG TIẾNG
KÉU
ĐẸP
BỀN

Guitares
Banjos
Violons

Mandolines et
accessoires de
Lutherie
DƯƠNG THIỆU TƯỚC
57, Rue du Chanvre 57
— HANOI —

*Editions
choisies* Mới in xong : những tập sách quý

rượu cát
chẳng uống mà say !

của Nguyễn Khắc Mẫn. Giá 0p.35

ái-tình

XÉT THEO TÂM-LÝ VÀ Y-HỌC. của Thu an Giá 0p.55.

người, ngợm !

của Tam Lang. Giá 0p.25

dời vô định

của Phạm Ngọc Khôi. Giá 0p.40

cô gái giặt sa

(tái bản) của Hoè Lâm, Giá 0p.35

Danh in:

bức thư
của người không quen

của Lan Khai

những ngày sa ngã

của Phạm Ngọc Khôi

Thư từ gửi về :

M. NGUYỄN GIA VĨ éditeur

62, Rue Takou — HANOI

Kính Thuốc

Kính hiệu Filocros là hàng tốt nhất để di ngoài nắng, giá từ 4p. trở lên. Bán đủ thứ kính lão (viễn thị) và cận thị. Có nhiều kiều gọng nhựa, gọng kẽm, gọng vàng rất đẹp và chắc chắn. Có máy lắp mắt kính và chữa gọng kính.

Gửi Tinh hóa giao ngan

đào lấp

87, Hàng Gai, Hanoi

♦♦

GOMME và PHẦN

THO

DERMINA

đã được tín nhiệm khắp xa gần

Phần 0p.25 10 grs

Gomme 0p.10 2 grs 5

0p.20 5 grs

CAPRI

JULES FERRY. LTD

♦♦ HANOI ♦♦

Thân đèn, ugực (vú) nở, dáng đi đẹp. Chỉ dùm
diêm-trang giữ gìn các lối lịch sự. Giá sửa từ
MỘT ĐỒNG. Răng đen, trắng. Uốn ruộm tóc.

MY VIEN AMY 26 Hàng Than Hanoi

hiệu hot tóc ?

vérificateur điện 60p. — Vibro Masseur Standart
18p. — Kilm uốn tóc thường: 1p.80 —

9p.50 — Thuốc uốn tóc permanence: 1p. —

2p. — 3p. Purma (fabrication américaine) làm lồng mi dài cong

Nếu mua máy, xin **dày** cách làm

cần thận, chắc chắn. Amy dài-lý

các máy sửa đẹp Pháp — Anh — Mỹ

Mat dẹp nhu' xuân

Ngày xuân về mặt muôn tưối dẹp rực-rỡ, nên
sửa điện, da sê không bao giờ hư như : nê
bắt gió, bắt nắng, giàm sần, te da, v. v...

aimo'my vien

Nên mua máy uốn tóc: 100p. — 200p. — 400. — đến
1800p. — Máy điện Rayon Violet: 80p. — 150p.

Máy sấy tóc: 25p. — 350p. — Máy uốn

lông mi: 0p.90 — 12p.00 Máy điện

Máy điện Massage (soa nắn): 9p. —

45p. — 240p. — Máy làm nở vú

(ugực đàn bà): 40p. — 380p. Máy

điện kẹp mũi làm dọc dừa 485p. —

tondeuse điện: 70p. — Douche pul-

AMY

36 Phó Phu'òng

Phiên chợ xanh (Tiếp theo)

BÀ CỤ BÁN XÔI

T RONG khi phiên chợ xanh đang họp, tuy đêm khuya, mà quang cảnh cũng không thiếu phần tấp nập. Những người bán gọi thêm đến một số người mua; cả người bán lẫn người mua lại gọi thêm một số hàng qua. Gánh hàng phở nóng trước chợ Đồng Xuân lúc ba giờ đêm cũng là một gánh phở ngon, có lẽ trong không khí mát và lặng ban đêm, mùi phở thơm quyến dù người ta hồn. Rồi hàng xôi, hàng bánh cuốn nóng, hàng bánh tây chả, vẫn vẫn, cũng tụ họp nhau vào dè lập thành cho đầy đủ một giàn qua ngon, nhiều hương vị.

Nhưng các hàng qua đó chỉ có bán những buổi phiên chợ mà thôi. Ngoài ra, có một hai hàng qua bán quanh đêm, dù phiên chợ xanh có họp hay không. Vì trước chợ Đồng Xuân không bao giờ lâm vào cảnh vắng lạnh và tịch mịch. Bao giờ cũng có người: một vài thày đội xếp đến « tua » đi tuần đêm, một vài người đi bán vé, một số đông các bác kéo xe... và một vài người thích chơi khuya, hoặc ở các rạp hát hay nhà chớp bóng về, còn vui chán lang thang mãi trên các vỉa hè Hanoi để nghe tiếng gót giày của mình vang động; hoặc ở cao lầu ra, muốn di hóng gió mát cho tiêu, hoặc ở các tiệm thuốc phiện ra — cái này thì phần nhiều — đã có một vài điều chênh choáng trong chân, muốn đi đây, đó, không mục đích, không cần nghĩ giờ về, và thấy đời lúc ấy dung dị, dễ chịu và tạm tạm sống được...

Muôn thức quà no, thì lại hàng xôi, cơm, của bà cụ phó hàng Khoai. Bà dọn hàng trước cửa chợ dã từ lâu lắm, không biết dã mấy năm rồi, và chỉ dọn từ lúc chín, mười giờ tối trở đi cho đến sáng. Bà bán đủ các thức xôi: xôi vò, xôi bùi và béo, xôi dỗ ăn đậm vị, xôi lạc ăn vui miệng, đôi khi cả xôi gác đồ tươi, lúc sợi rã khỏi bốc thơm phức.. Ăn với những miếng đậu thái vuông to, rán phồng (tuy rất ít mỡ) và mắm muối sẵn sàng; hay những miếng chả trâu, không ngon lành lắm — người nghèo có kỳ quản gì đâu! Đã lâu, bà có làm một thứ giò số, mỡ ròn và mộc nhĩ, ăn cũng thú vị.

Khi nào đồ chừng khách hàng đã ngày xôi, thì bà bán cả cơm, với cá riếc rán, với chưng gà « ôm-lết » (mà tôi ngờ là trứng vịt!), với vó bò hay giò lợn; và cả một nồi mọc quanh như keo sơn, béo ngậy như thịt dông.

Ở đây, không có gì đáng quyến rũ một người sành thưởng thức, quả vậy. Nhưng phải trông các bác xe, các người phu ngồi ăn, mới hiểu cái ngon lành có thể đến được bức náo!

Nhấp một vài chén rượu, thong thả gặm một mảnh vỏ bò may còn dính nhiều thịt, vo tròn nắm xôi trong tay trước khi đưa lên miệng, họ có cái sung sướng của nhà nghệ sĩ thưởng thức ống văn hay, (cố lè họ là những nghệ sĩ không tự biết). Mà nếu hôm ấy buỗi xe lại có lãi, thừa được vài hào, thì cái thú của họ thực là vô cùng tận.

Cho nên quanh mệt hàng của bà cụ phó hàng Khoai, bao giờ cũng vây một, hai vòng người. Thỉnh thoảng, chúng ta được thấy một vài nhân vật lạ: một vài người, không biết ở đâu và sống bằng cách gì, gầy gò và rách rưới, nhưng quần áo rách là những thứ quần áo sang trọng trước kia. Nhìn kỹ thì biết là những người nghiên; phải, mà chỉ có những người nghiên mới biết đưa miếng giò lợn lên ngâm nghĩa một cách âu yếm và thiết tha như thế ấy, mới biết khép rượu một cách ngon lành như vậy, mới biết đưa tay có móng đèn, véo đĩa xôi một cách chắt chiu như thế kia; họ tính từng xu, thêm bớt từng tí mỡ, và mặc cả từng khoanh giò; nhưng cái nhầm nhá, cái lờ đờ mắt ngầm nghĩ đến vị miếng ăn, đủ tỏ một tâm hồn cảm giác không thường, cùng với một sự từng trải đã qua nhiều đau đớn.

Cái ngon ăn ấy cũng dễ lấy lầm. Cả đến chính bà hàng cũng theo được cái nền thường thức. Những lúc vắng khách, bà cung rót một chén rượu to để cạnh, và thong thả tự nhảm những thức ăn chính tay mình làm ra.. Có lẽ bà tự lấy làm bằng lòng: vì mắt bà lâu dần mờ say đi, tay bà dinh thêm nhiều mỡ, và bên thúng thêm một đồng xương con... It ở đâu mà được người bán cùng với người mua cùng là tri kỷ, hiều các vị một cách thấu đáo như thế, và cùng bàn chuyện về xôi, giò, chả với cái dễ dàng thân mật của những người kính phục lẫn nhau.—Ở đâu, nếu không ở chốn Hanoi 36 phó phường?

« Giờ ăn đã no rồi; rượu đã làm cháy khô cuống họng. Còn gì bằng một chén nước chè nóng, một lá giò tươi, một điều thuốc lào ở cái điều rõ kêu? Vậy xin mời các ông sang bên « hàng nước có Dần »...

(Còn nữa)

Thạch-Lam

HUY CẬN

LÚA THIÊNG
IN TOÀN HAI MÀU

SÁCH DÀY 120 TRANG

TRÌNH BÂY MỸ THUẬT

ĐỜI NAY

CHUYỆN

chóng to lớn lảm, nhưng tinh tinh hiền lành; còn những chuột ăn theo lối Viễn-dông thì đã vừa nhỏ lại vừa lù đù, ưa thụ động hơn là hoạt động.

Nếu cái tri này có thật thì loài người cũng như loài vật, đều chịu

ánh hưởng lớn lao của sự ăn uống, và người ta có thể nói: Anh cho tôi biết anh ăn những gì, tôi sẽ nói cho anh rõ anh là người thế nào.

KIÈM DUYỆT BỎ MỘT BÀI

KIÈM DUYỆT BỎ

T. VÂN

Tin mỷ-

Huế — Hội Quảng Trí nhờ ông M. kiến trúc sư sở Công tác Huế vẽ kiều Hội quán của Hội. Kiều hoạ xong đưa trình Đại hội đồng được toàn thể ứng thuận. Cả Ủy ban cử ra trông nom việc xây dựng Hội quán và Thành phố Huế cũng không thấy cần phải sửa đổi gì. Kiến trúc sư đã vội vàng xoá tay hổ hởi, đợi ngày tác phẩm của mình hiện hình ra lò Hội quán.

Nhưng ở xít này, mấy khi lại giàu dì đến thế! Nhà Hội quán vừa đặt móng đã thấy ngay mấy ngài hội viên muốn tỏ ra mình sành khoa kiến trúc. Các ngài ấy buộc Ủy Ban xây dựng sửa một vài chỗ theo mý ý của các ngài. Những ngài hội viên khác thấy vậy, đâm ra nghĩ ngại: nếu không bắt thay đổi gì, chả hoà ra mình xoàng khoa kiến trúc à? mình kém những ông Hội viên kia à? Phải sửa đổi, bắt cứ sửa đổi cái gì, miễn là có sửa đổi! Các ngài nghĩ rồi các ngài làm. Rồi các ngài được thỏa ý. Riêng có kiến trúc sư di vắng về, ngăn người ra, không nhận được cái kiểu minh và những vết tích, tìm tới mỹ thuật cùng sự tiện lợi trong lò kiến trúc đang xây giờ. Ông la bèn tim mẩy ngài hội viên, can, khuyên, giảng giải, vận động. Vô hiệu! Ai có ý về kiến trúc của người nay chứ! Bất lực, ông viết ra báo Ngày Nay nhờ phản vua hộ với công chúng rằng nhà Hội quán ấy không phải hoàn toàn công trình sáng tác của ông nữa và ông không còn trách

T. VÂN

Một cuộc thí nghiệm

Có tin rằng một bác sĩ người Nhật đã làm xong một cuộc thí nghiệm rất ngộ nghĩnh, nhưng rất có ý nghĩa.

Bác sĩ nuôi rất nhiều chuột, cho ở từng khu một, mỗi khu năm mươi con, và cho chúng ăn uống khác nhau. Cứ mỗi khu lại ăn uống theo lối ăn uống của một giống người,

Kết quả của cuộc thí nghiệm ấy đã khiến bác sĩ ngạc nhiên.

; những con chuột ăn theo lối Ấn-độ thi...

XA GẦN

... tranh

nước
Annam binh lính của ta vẫn có
những cuộc ... tranh nho nhỏ,
những cuộc ... tranh giữa các
làng.

Dân những làng lân cận chửi
nhau, đánh nhau, giết nhau nữa vì
những cớ cồn con, nhỏ nhặt như
những cớ xui chiến. . . xảy ra, vì
dân làng này chửi ông thần hoàng
làng kia, vì dân làng kia chiếm
được một cái báy cát bồi mà làng
này không được, vì dân làng này
đào giếng động long mạch làng kia
hay vì những lẽ ghê gớm tương tự
như vậy.

Đến ngay trong một làng nữa,
nếu chia ra làm hai ba thôn, rồi
cũng đến xảy ra những chuyện ấy.
Không nói đâu xa, vừa đây ở tỉnh
Hải-dương một vụ án mạng xảy ra
cũng chỉ vì thế. Nguyên làng Vũ Xá
có hai thôn là thôn Tôn với thôn
Mạc và 26 mẫu công diền. Lâu nay
thôn Mạc chỉ được hưởng có 7
mẫu, còn thì về phần thôn Tôn cũ.
Gần đây thôn Tôn lại kêu nài vì

thôn dân mình đông hơn, và vì vậy,
quan trên có cấp thêm cho thôn
Tôn ít mẫu nữa.

Dân thôn Mạc không bằng lòng,
và lúc dân thôn Tôn đến nhận
ruộng, dân thôn Mạc ra cật vấn rồi
lời qua tiếng lại y như những lời
diễn thuyết của các nhà ngoại giao
có tài. Kết cục, hai bên dân áp lai
dánh nhau: dân thôn Tôn có bốn
người bị thương nặng còn dân thôn
Mạc bị thương bảy tám người và
có một người rập sọ chết.

Cuộc chiến tranh đến đó chưa
chắc đã kết liễu dù có quan trên về
mở cuộc điều tra, vì rồi đây, lòng
hiểm thù hai bên có thể nặng hơn
lên nữa.

KIÈM DUYỆT BỘ

T. VÂN

Cạnh thuyền mấy làn sóng lượn
thành mấy câu thơ quảng cáo cho
cuộc xô số.

Bức tranh dán sác như thế này:
một bàn tay đỡ lên mẫu giấy đế 1p,
bên cạnh mọc hai bàn tay khác đỡ
cái đĩa, trên có chuỗi hạt trai lồng
thông, có ông quan che lọng, có bù,
có lầu tháp, có trâu rừng, xe hỏa,
ruộng, núi, bờ, giấy bạc, tiền thư...
còn gì nữa?

Cả hai tranh quảng cáo đều là tác
phẩm của một họa sĩ. Nên nó bày
những đức tính giống nhau. Cả hai
kiểu cách, lanh thản, tản漫, vạn
vật. Cả hai mờ mịt, rối beng như cõ
ý không cho ai nhìn rõ. Trên một tờ
tranh, có mấy chữ lát nhất đẽ ngày
mở sổ.

Chắc là: giả sợ như thế người ta
còn có thể nhìn được, nên chung
quanh bôi ngay mấy vết xanh xám
cho nó bị đi. Cách xếp đặt đèn
đoảng, loãng như canh nước sôi.
Những màu lè ngắt nhín xa nhợt
nhạt. Kết quả: những tờ tranh ấy
biến vào màu tường.

Người ta cứ tưởng những tranh
quảng cáo như thế cốt để nhiều
người, thật nhiều người chú ý, theo
thói thường bao giờ cũng lòe loẹt,
tách bạch, sống sượng như đầm vào
mắt người ta, mới có thể bắt được
cả những người ngoi ngáo dâng tri
nhìn đến. Có người bảo dụng tâm
của họa sĩ là không muốn cho ai
nhìn những sản phẩm ấy của mình,
vì, tự xét nó rất xoàng. Nếu vậy thì
hay quá! Nhưng giá họa sĩ đừng để
dán lên tường những tờ tranh đó
thì hay hơn. Vì tường sẽ đỡ bẩn
hơn nhiều.

TÔ-TƯ

THƠ TRÀO PHÚNG

CÁC CÔ KÉN CHỒNG

(qua các thời đại)

Ngày xưa, nhớ lại thủa sùng nho,
Cái óc kén chồng của các cô
« Chẳng hám ao liền cùng ruộng cả.
Chỉ tham nghiên bút của anh dỗ. »

Vì cảm anh dỗ tài học rộng,
Công danh mai hậu dãy hi vọng :
Học thi, thi dỗ, dỗ làm quan.
Thỏa chí các cô thèm vông lọng.

Thời buổi xoay văn, mặt vận nho,
Buồn tênh nghè, cử chịu nằm co...
Các cô chả hám anh dỗ nữa.
Kén bọn nhiều tiền, danh giá to.

Các cô xoay kiém chồng thông phán
Cùng bọn tai to, phường mặt lớn.
Tuỵ chiếc lương cùm, bồng lộc xuông
Một thời oanh liệt, vênh vang chấn !
Rồi « sao » Thông Phán cũng u mờ.
Khiến các cô mình thôi ước mơ,
Cải cách kén chồng theo tiến hóa,
Đi tìm mặt khác để trao tơ.

Rồi trường Đại-Học mở, dỗ xó,
Và các sinh viên trông tuân tú
Khiến các cô mình quyết phát ngôn :
« Phi cao đẳng bắt thành phu phụ, »

Lòng các cô mình mấp máy ham
Nhảy lên bà dốc với bà tham,
Những danh tốt đẹp, nghe kêu quâ.
Một dạo vang lừng khắp nước Nam.

Nhưng tham với dốc rồi đây cũng
Sẽ bị các cô coi rẻ rúng,
Để kén anh chường tốt mā hơn,
Theo đường tân tiến càng bay bồng —

Ngẫm các cô mình kén quẩn quanh,
Chung qui chỉ cốt hám công danh.
Trách chi cửa miệng người ta mỉa :
Con gái An-Nam cóc có tình...

TÚ-MỜ

Loại Sách Hồng còn một số rất ít

- 1.) Ông đồ bẻ (hết)
- 2.) Con cá thần (hết)
- 3.) Quyển sách
- 4.) Hai thứ khôn

Ngày Nay

TÒA SOẠN và TRỊ SỰ
80 Grand Bouddha
= HANOI =
= Téléphone 874 =

Giá báo mỗi số Op 12

Một năm : 4p60
6 tháng : 2p40
Ngoại quốc và các công sở 10p 1 năm
Mandat và thư xin gửi cho :
M. le Directeur de la Revue
Ngày Nay — Hanoi

NHÂN XÉT NHỎ

Một chuyến tàu

Con tàu

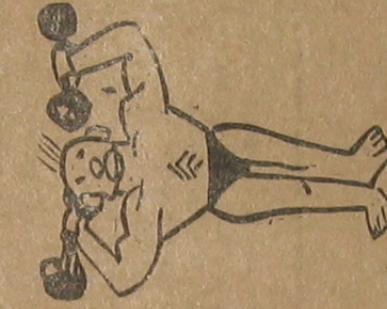

Con tàu chỉ biết chạy để ngừng và ngừng để chạy. Nó đã chở muôn vật linh hồn nhưng không ai nhớ nó cả. Người ta chỉ biết lanh lùng nhắc: « Con tàu bẩn trước, thuyền tiếng cõi tàu đã lẩn yên trong xa vắng, hay bồng con tàu chim hồn trong hóng dày dẽm. »

Có người mỉm cười với tình duyên từ ga này đến ga khác. Cũng có khi kéo dài trên hai ba tỉnh, hay gấp nhau trong đêm tối để chia lìa trong sáng hôm sau. Ai có biết không trên con tàu có nhiêu đam hỏi thăm và nhiều tình yêu trộm. Và cũng trên con tàu, nhiều tuồng đời đã diễn trong chất hẹp và chay trên đường xa.

Làm người quá hào tâm, mỗi lần ăn thức gì thì đem phân phát cho bọn ngòi chung quanh cùng ăn. Người nhận được liền mờ giò, giỗ rong lầy thức ăn riêng của tinh thần ra mồi lại. Trong một toa tàu sướng đựng nhín họn người khác khô sô về máy cái hòn nặng hay đang loay hoay chuyên ít vật nhẹ nhưng bình đái. Bồ đặc kèo xuống được, họ không cần lo gì nữa. Nếu nặng lâm thi thuê người khiêng, ném bùa bài thi giờ sấp chán. Đến lúc ấy họ mới chịu chào hỏi những người đi dón. Và mấy người này cũng biết di dón có nghĩa là chuyện đồ dùm cho người đi, chứ không phải để đợi bắt tay hay hỏi chuyện vật. Người đi dira lại khác. Nghe tau sắp đến, họ tìm đủ cách để chuyền đồ lên toa. Nhưng công việc ấy vẫn chưa cần lắm bằng việc tim chổ ngồi. Thấy tàu ròng qua họ đến nằm dài trên ghế cốt để tim chổ... ngủ cho người đi. Vì thế chuyền lầu dùng lúc nào hay chờ hòn chuyển lầu đang chạy. Hành khách cũng như hạt gạo trong ô, lắc lầm thi thấy lung và thấy gon. Một toa tàu là một thế giới. Hành khách hàn hộc giận nhau một chút lúc chen lên toa tàu, nhưng nếu ngồi được gần ngau thì họ quen và thân ngay. Vì ngồi sát bên cạnh — có khi bằng ngày hàng đêm — không chuyện trò thì không cùng chướng. Sự tình cờ đã bắt họ ngồi gần nhau nghĩa là họ đã có duyên từ kiếp trước. Trước kia họ là người không biết nhau nhưng toa tàu có khi giới thiệu cho họ biết nhau đời.

LUYỆN TẬP THẦN THẾ

DÙNG CÁNH nhiều môn Thể Thao sẽ Luyện-Tập-Thân-Thế không phải là việc khó khăn. Đó chỉ là những cử chỉ rất dễ dàng thường: đỡ tay lên, bỏ tay xuống, nốn mình lại, ngẩng mình lên, vặn người sang bên phải, vặn người sang bên trái, vặn vén... — Và chỉ cần có

lối giữ ra để mà luyện tập rất chuyên cần; thế mà sau vài ba tháng, kết quả vẫn không thấy gì và họ hoàn toàn thắt vòng, đem lòng ngờ ngạc nhiên... — không ngờ độn lấm, có thể là một lúp mượt cách hết sức háng hái, vui vẻ.

C.) Cần phải tập thật chậm chỉ và đều, không được sao lâng, nay tập mai bão.

D.) Vết cuối cùng cần phải nhẫn耐, cố kết quả lhi năm tháng, nếu năm tháng chưa được loại ý thi đại hội năm, không được thái vọng.

Tất luhn sau lôi sẽ bắt đầu viễn các bài thi hoặc về thực hành. Tôi sẽ nói đến các cách tập luyện và bàn luận về sự nỗ nang耕耘 và sự lối đặt của thân hình.

Vậy thi, trong nhiều môn Thể-Thao người ta cần phải có thiên-tài hay ít nhất là những người có khayn-huong riêng về môn đó. Trái lại trong sự Luyện-Tập-Thân-Thế, muốn đạt được điều những kết quả theo ý muốn,

người ta không cần phải có biêt-tài như trên, song ít nhất cũng phải theo thời dùng vai điều kiện chính thức. Những điều kiện đó là :

A.) Cần phải tập theo một phương

NÓI đến một chuyến tàu là nói đến một cảnh hoạt động vô ích, chát và đồng.

Nếu hành khách không đủ số để làm chất toa tàu thì đã có hành lý và hành trang. Biết của nó là phải thế. Tàu phương Đông cũng như tàu phương Tây.

Nhung qua vài cái ga nhỏ, con tàu lại trút ít nhiêu hành khách để chờ đến ga lớn thâu nhận và nhiều hơn. Lớp người cứ lên xuống đều đều trong đêm tối hay giữa ban ngày, rất ồn ao để không làm thêm một việc gì khác lạ. Lúc nào họ cũng hắp tấp, cũng vội vàng như người đi chửa lứa, nhất là lúc xuống. Khi dừng được ở sân ga, họ liền thò dài khoan khoái. Họ còn sung sướng đứng nhìn họn người khác khô sô về máy cái hòn nặng hay đang loay hoay chuyên ít vật nhẹ nhưng bình đái. Bồ đặc kèo xuống

được, họ không cần lo gì nữa. Nếu nặng lâm thi thuê người khiêng, ném bùa bài thi giờ sấp chán.

Bến lúc ấy họ mới chịu chào hỏi những người đi dón. Và mấy người này cũng biết di dón có nghĩa là chuyện đồ dùm cho người đi, chứ không phải để đợi bắt tay hay hỏi chuyện vật. Người đi dira lại khác. Nghe tau sắp đến, họ tìm đủ cách để chuyền đồ lên toa. Nhưng công việc ấy vẫn chưa cần lắm bằng việc tim chổ ngồi. Thấy tàu ròng qua họ đến nằm dài trên ghế cốt để tim chổ... ngủ cho người đi. Vì thế chuyền lầu dùng lúc nào hay chờ hòn chuyển lầu đang chạy. Hành khách cũng như hạt gạo trong ô, lắc lầm thi thấy lung và thấy gon. Một toa tàu là một thế giới. Hành

khách hàn hộc giận nhau một chút lúc chen lên toa tàu, nhưng nếu ngồi được gần ngau thì họ quen và thân ngay. Vì ngồi sát bên cạnh — có khi bằng ngày hàng đêm — không chuyện trò thì không cùng chướng. Sự tình cờ đã bắt họ ngồi gần nhau nghĩa là họ đã có duyên từ kiếp trước. Trước kia họ là người không biết nhau nhưng toa tàu có khi giới thiệu cho họ biết nhau đời.

Đã bán gần hết

GÁNH hàng hoa
của KHÁI-HUNG và NHẤT-LINH
Giá Op60
Đời Nay xuất bản

Con tàu chỉ biết chạy để ngừng và ngừng để chạy. Nó đã chở muôn vật linh hồn nhưng không ai nhớ nó cả. Người ta chỉ biết lanh lùng nhắc: « Con tàu bẩn trước, thuyền tiếng cõi tàu đã lẩn yên trong xa vắng, hay bồng con tàu chim hồn trong hóng dày dẽm. »

Người ta cũng có nói : Chuyến tàu ra Bắc ! nhưng cốt đề nhớ con người phương Bắc chứ không thiết đến con tàu. Cho đến người hành khách với vàng cũng vui mừng khi rời được nó. Lâm người con lanan, phiền quá nặng đến dùng câu : Cái nan di tàu !

Qua nhiều núi, thấy nhiều sông, mấy toa tàu đã thâu nhận gió tràm phương. Trong lúc mấy giây bánh mờ phủ dưới lớp bụi muôn đường và muôn bến.

Tàu có rất nhiều, nhưng không ai cần phân biệt. Biết chạy trên

dùm nhà ga sau cuối. Con tàu vĩnh hằng lung vua niêm nó, chạy từ nắng ráo, đến mưa dầm nối chiều tà với đêm tối. Con

tàu còn biết chấp nổi muôn phương và bắt đói hành khách ngừng lại cho đến nhà ga sau cuối.

Vì thế trên con tàu, có ai thấy

tâm lịch của ngày tháng đầu !

THANH-TỊNH

SÁCH MỚI

— Vua Quang Trung của Phan-trần-Chúc do Lê Cường xuất bản, giá 0p60

— Thủ-Cô phong sự tiêu thuyết, của Nguyễn-Tố, giá 0p22.

— An choroi, phong sự về những khoé lừa gai, của Hy Simb, giá 0p25.

Thư ngỏ cung ông chủ liệm thuốc Phục dâng được hàng

130, Rue de Paris — Cho-Lan Ngày 2 và 24 Juillet chúng tôi có biển thư bảo đảm đèn nói rõ ngoài biển cho quý liệm ở Ngày Nay, ngài còn thiếu của chúng tôi : 20\$000 nữa. Viết nhác ngài như lề, chúng tôi tin rằng ngài sẽ vì thành danh của quý liệm mà thành toán món nợ đó ngay cho. Thế mà tới nay, chúng tôi cũng chưa thấy ngài đã đóng tới việc đó.

Vậy sau khi đọc bức thư này, chúng tôi mong rằng ngài sẽ gửi ngay phiếu trả ngay cho. Vì bao giờ chúng tôi cũng vẫn tin rằng ngài sẽ không bao giờ đánh đư cùng tên nhiệm của quý Đại-dược-hàng bằng món tiền nhỏ mọn 20p00.

Nay thư

Phòng quảng cáo Ngày Nay

LỜI KHUYÊN BẢO NHỮNG NGƯỜI MỚI VIẾT VĂN⁽¹⁾

Bây giờ đã là thời kỳ lảng văn tấp nập và trên các hàng sách những tác phẩm đua nhau ra mắt thiên hạ chưa? Đã là thời kỳ mỗi nhà xuất bản là phòng đợi của các nhà văn các tuổi và là cái cửa vinh hạnh để các bậc tài năng bước ra đời chưa?

Và đã đến chưa cái thời kỳ việc xuất bản là một việc quan trọng trong sự hoạt động của một nước, và việc cho ra đời một tác phẩm là một vấn đề lớn cho các nhà văn? Những lời dẫn dụ sau này, dù thời kỳ nhiệt liệt kia đã đến hay chưa, sẽ là những lời rất có ích cho các nhà văn ở nước ta. Đó là sự khôn ngoan của kinh nghiệm mà chúng ta nên để một tai chăm chú đến ngay từ bây giờ.

Cuộc ứng cử cho cuốn sách đầu

(Tiếp theo)

KHI « người đọc » trả lời bạn về tác phẩm bạn đã trao cho người ấy, bạn chỉ nên nhận biết lấy cái kết quả bấy giờ; nếu là kết quả hay thì bạn khắc biết cách coi thường những lời dẫn dụ và bắt bẻ mà có lẽ họ kèm theo lời nhận in tác phẩm của bạn. Nếu kết quả chỉ là một sự từ chối, thì bạn sẽ khó lòng mà không cẩn thận cái lý do họ viện ra để che đậy lời từ chối. Nhiều nhà văn tự để cho mình mắc lừa những lời ca tụng nhảm tai mà một người nhã nhặn thường dùng để có ý bao vang viên thuốc đắng (2). Họ sẽ đến chỗ khác, đưa ra một bức thư trong có câu: « Quả thực chúng tôi ngợi khen cái tài của ông » như đưa ra cái chứng chỉ rằng họ rất có tài. Nhưng « người đọc » sau cùi trong thấy bức thư kia cũng đã sẵn sàng viết bức khác cùng một giọng như thế.

Tôi đã từng thấy những nhà văn bị từ chối lấy những lẽ khước từ mà người ta đưa trả mình cùng với mớ văn minh để xây dựng thành cả một tinh thể mới: « sự khủng hoảng hiện thời của nghề

1 — Xem Ngày Nay số 216.

2 — « Bao vàng viên thuốc đắng » (dore la pilule) là một thành ngữ dùng để nói: khéo phỉnh nịnh cho người ta nghe những lời hoặc nhận những điều khó chịu.

Đã có bán

LẠNH LÙNG

(lái bản)

của NHẤT - LINH

Giá Op.50

bán sách », « sự hoan nghênh phản nhiều lanh đạm mà công chúng thường tỏ ra đối với riêng những tác phẩm có một tính cách quá đặc biệt ». Trả lời những nhà viết tiểu thuyết, người ta bảo rằng tiểu thuyết đang bị khủng hoảng, còn với những nhà văn khác, người ta lại bảo hiện thời không thể nào bán được những sách không phải là tiểu thuyết. Những lời chối khéo ấy chỉ đúng với những tác phẩm không ra gì thôi. Bởi vì trong các loại văn, những của bán không ai mua vẫn là bị khủng hoảng. Nhưng tôi đã từng thấy những tác giả trẻ tuổi; chắc hẳn vì đã bị từ chối hai lần bằng những lời lẽ giống nhau, vิน vào đó mà phát hiện những lời phản đoán r้าย bị quan trọng thể văn chương; họ tựa như sự suy vong không phương văn hồn của loei văn mà họ để tâm theo đuổi; Vì thế, tôi khuyên tất cả những nhà văn có sách để người ta nhận in, nên đọc hết trong cả thời kỳ chờ đợi của mình, bắn kê những sách xuất bản trong nước. Nếu bị từ chối, họ sẽ không bị lừa, bị phản và thành người lố bịch tức cười; và họ sẽ biết rằng đâu sao cũng có cái gì vẫn đang xuất bản đấy; nếu họ được người ta nhận, thì tấm lòng kiêu căng chân chính của họ sẽ không làm cho họ quên hẳn rằng tuy thế vẫn có cả những thứ khác ra đời.

Nếu bạn bị từ chối, hoặc sẽ có thể bị từ chối, bạn cũng đừng nên thất vọng ngay: hãy hagy tự nhủ mình rằng mỗi nhà xuất bản chuyên chủ về một hạng riêng, rằng mình phải gấp trung một người đọc vui tính; cần nhất bạn phải tránh hai sự lố bịch, hai dáng điệu không còn hợp thời nữa đâu:

... Một là: — Tránh cái vẻ một văn tài bị người ta không nói đến. Hiện nay, viết thành một cuốn sách, bạn có tâm phản mười cái may mắn được ra đời. Các nhà xuất bản chỉ cần có sách để in. Sách ra đời quá dễ dàng? Người đáng phản nán nhất ở đây là công chúng...

NGƯỜI HÀ TIỆN

Tôi là triệu phú : rất nhiều yêu,
Buồn nhớ mùa thu với buổi chiều...
Nhưng cả đời nghèo nàn, túng thiếu,
Bởi vì tôi chẳng dám chi tiêu;

Cảnh đẹp người tươi chẳng dám trông;
Sợ lòng xao động lửa say nồng;
Thoáng yêu ý nhớ vô-tinh đến
Đã vậy « Người kia có biết không ?

Tay dê lên dỗng cỏ vô biên;
Mắt ngó thao thao sợ mất tiền;
Ngơ ngác như người đi lạc lối :
Người cho kiều cách kẻ cho diên.

Nhưng mặc ! Tôi riêng chỉ biết tình;
Ai cười ai nói cũng làm thính.
Tôi dành vàng ngọc, cho Người ấy ;
Tôi có tiêu dâu lấy một mình.

TẾ-HANH

SÔNG VỘI

Trang tôi vàng vằng dư vang
Điệu buồn của lá thư vàng rơi thưa.
Trong tôi thoảng thoảng hương đưa
Có hoa tím cũ, mộng xưa vẫn mầu.

Mây trời nhuộm hồng thương đau,
Lá hoa bão cũ, uất ngầu mảnh áo.
Hơi sương nhỏ luyến lùng thơ,
Tôi nghe rọn rợp nước mờ nao nao...

Biệt ly tự họp thời nào,
Thường vương khắp nẻo, nhớ bao tử bể...
Thu dì lâu quá không về;
Lòng chờ vội sống giữa hè ít thu...

TẾ-HANH

2. — Một nhân vật nữa lố bịch một cách kỳ dị, đó là anh chàng tác giả hay nghi ngờ. Anh chàng này là người làm lỗi nhà xuất bản một cách rất chăm và khi người ta giữ bản thảo của mình quá lâu, hoặc khi người ta bảo rằng bản thảo của mình thất lạc, anh chàng liền nhìn ngay thấy có điều gian dối ở trong. Thế rồi anh ta lục lọi trong các sách của nhà kia in ra và chẳng bao lâu đã vớ được một quyển văn trong đó có những « liên lạc » không thể chối cãi được với cuốn văn của anh chàng mà người ta không nhận, và người ta

đánh thát lạc mảnh của anh chàng ! Anh chàng với gáo lén lő cáo sự ăn cắp văn và chế tạo trên phong tục lảng văn những thiên trình thám tiểu thuyết rất hay kỵ bi(3). Nhưng cái loại người diễn ấy thường thường chẳng làm hại được ai.

Jean Prévost
(Traité du débutant)

T. L. dịch

3 — Người dịch tưởng chừng đọc thấy những tiếng vang của câu chuyện bản thảo « Ngược Dòng » hồi nào. Tác giả Ngược Dòng không đưa bản thảo đề in, nhưng đề dù thi, và cũng không được người ta nhận, và, sau cùng, cũng hành động như cái nhân vật là trên đây.

KỊCH MỘT HỒI
CHÀNG
NHÂN VẬT : NÀNG
BEPPO

Chuyện xảy ra ở một cảnh «nhà quê» Hoa Kỳ, trong một khu rừng cây râm mát gần một khách sạn nghỉ hè. Tháng bảy. Trời nóng bức. Một con đường nhỏ chạy ngang qua sân khấu; giữa đường, một khúc cây rêu xanh bọc kín. Trong đám lá rợp, có một khoảng quang đãng: Người ta đoán thấy đâu đó có giải nước của hồ ao.

Sau khi mồ mán, người ta chỉ nghe thấy tiếng chim hót và tiếng gió lùi rì rào trong cây. Thốt nhiên, cách đó không xa, tiếng một người ngã xuống nước và tiếp liền tiếng khấp sụ của một người dân bà kêu cứu: « Cứu tôi với ! Cứu tôi với ! Ai cứu tôi !... » Tíc thì, tiếng cảnh gãy trong đám cây. Một tiếng khác — lần này thì là tiếng dân ông — nói lớn: « Ở đâu kêu đấy ? Ở đâu ? » Tiếng dân bà lo sợ đáp: « Ở đây ! Cứu tôi với ! Mau lên ! » Lại những tiếng cảnh gãy. Người dân ông nói lớn: « Có tôi đây ! Tôi đến đây ! Rồi cùm một cái lại có tiếng người vừa nhảy xuống nước, ở phía có người ngã lúc nãy. Yên lặng một hồi.

CHÀNG, bước ra sân khấu, quần áo uớt dâm và mang trong tay một người thiếu nữ cõng trót như chàng. — Tôi nghiệp ! rõ tội nghiệp cho cô em quá !... Bây giờ hãy đặt cô ta xuống đây. (Chàng đặt Nàng xuống cô.) Thế... Chắc ! tay mình uột thế này thi... khăn mu-xoa đâu rồi không biết ? À đây rồi... Ở trong túi này. (lấy khăn ra). Nhưng cũng quá tội ! (Vứt khăn đi, Chàng cúi nhìn người thiếu nữ.) Không thấy cô ta nhúc nhích... (Lo ngại). Hừm ! Xem nào !.. (Chàng quỳ gối cạnh Nàng rồi ghé tai nghe Nàng: bấy giờ mới yên tâm.) Vẫn thở được... Có lẽ mình phải cởi áo ra mới được? Góm ! Cũng uớt dâm cả rồi ! (Chàng vắt áo lên khúc cây.) Để thế cho nó ráo bớt đi một tí... Quái nhỉ ! cô bé vẫn cứ nắm im bắn bắt. Đến phải dùng phép cứu thở mới được. (Chàng lại quỳ xuống bên đầu người thiếu nữ và cầm hai cánh tay đưa lên đưa xuống theo lối tập thở, miệng thi đếm nhịp.) Một... hai... ba... bốn.. (đếm đến mười.) Phải xoa cả hai chân nữa mới được... Thảo dội giày này ra đã. (Chàng tháo giày ở chân Nàng). Nào !... (xoa mạnh một lúc lâu rồi ghé xuống nghe ngực). Khá đấy ! Thở đều lắm... Quá tim đập cũng như thường... Ở này... (Nàng vẫn nhắm mắt nhưng bắt đầu đưa tay trái lên và bá tay cô chàng). Ở này! Lai ôm lấy cô mình, này ! Kè cũng để chịu... Nhưng mình để thế này bất tiện... (Chàng vẫn ngồi khom cạnh Nàng.)

NÀNG, tiếng yểu ớt. — Mẹ ! Mẹ ơi !

CHÀNG. — Sao lại ?..

KỊCH VUI HOA-KY

THẾ-LƯU phiên dịch

CÂU NGƯỜI

NGHĨA HIỆP

NÀNG. — Mẹ ơi ! Ma-nâ ơi !

CHÀNG. — Minh đừng được dây thi..

NÀNG. — Mẹ đến đây con sung sướng lắm !.. Me ơi ! Me ấm con len di, me !..

CHÀNG, tìm cách đứng lên.— Cố ấy bám chặt quá không dậy được.

NÀNG, vẫn không buông. — Mẹ, ôm lấy con ! Bé con lên !

CHÀNG. — Nhưng quả tôi không phải là mẹ cô.

NÀNG, giọng nũng nịu. — Mẹ không muốn ôm con hôn như mọi khi à ? (với) hứ me ?..

CHÀNG (nhìn trước nhìn sau biết không có ai, mới nhả nhặt ôm và hôn Nàng.)

NÀNG. — Ủ ủ ! me ngoan quá ! (Nàng rùng mình) me ấm chặt lấy con di,, ôm rõ chặt, cơ... Con.. con vừa nắm mồ sơ quá !

CHÀNG. — Nhưng... Chắc !.. Nhưng... cô có mồ dầu !

NÀNG. — Có đấy, con nắm mè đấy, con... (Lúc đó Chàng đã vực Nàng ngồi dậy, Nàng chật mở mắt nhìn chung quanh.) Ô... tôi ở đâu thế này ?..

CHÀNG, ngạc nhiên. — Cô không biết sao ?

NÀNG. — Không.

CHÀNG — Thế để tôi kè lại cho cô biết vậy. (Giọng người dân đường :) Chỗ này cách khách sạn Poland ngót một cây số, một miền thuộc về Hoa-Kỳ, tại Mỹ-Châu..

NÀNG, mờ hồ. — À thế ư ? (Một lát.) Thế nhưng còn ông, làm sao ông lại đến được đây ?

CHÀNG — Tôi đi dạo mát, tình cờ đến.

NÀNG. — Ông có nhà ở đây, phải không ?

CHÀNG. — Không, tôi ở gần đây,

và trong nhà khách sạn. Tôi mới đến ở đây từ sáng hôm nay. Chả trời nóng bức không chịu được, tôi mới đến chỗ râm mát này... để tìm sự mát mẻ.

NÀNG. — Ông nghĩ gì có thực : tìm cái mát ở bóng mát thi thường thấy được mát. Ủ, thế rồi sao ?...

CHÀNG. — Sao kia ?

NÀNG. — Rồi thế nào nữa ? Làm sao mà ông với tôi gặp nhau ở đây nhỉ ?

CHÀNG. — Cô không biết à ?

NÀNG. — Tôi chả nhớ được gì hết. Các việc xảy ra tôi cứ mờ mịt không còn nhận được rõ chuyện gì. (Nàng đứng lên, hối hận kinh ngạc,) Chết chúa, giày của tôi.. đôi giày của tôi đâu rồi ? (Nàng ngồi lên khúc cây.)

CHÀNG, cầm đôi giày đưa ra.— Giày đây.

NÀNG. — Cám ơn ông. (Nàng nhìn giày.) Nhưng không phải giày của tôi !

CHÀNG, lẽ phép và lạnh lùng.— Sao lại không phải kia à ?

NÀNG. — Tại giày này uớt.

CHÀNG. — Thị chính thế. Giày này tất nhiên là phải uớt...

NÀNG. — Thế thi không phải giày của tôi rồi.

CHÀNG. — Vậy mà tôi tháo ngay chính ở chân cô ra đấy.

NÀNG. — Ông chắc thế chứ ?

CHÀNG. — Chắc ! (Về ngã ngoài.) Tôi còn nhớ rõ được rằng mỗi chân cô có một chiếc giày này.

NÀNG. — Lạ lùng thực. (Cố nòng giày.) Đây này, ông xem, tôi có xô chân vào được nữa đâu ?

CHÀNG. — Là vì nó co lại đấy mà !

NÀNG. — Sao lại có ?

CHÀNG. — Tai nó phải nước.

NÀNG. — Nước ở đâu ?

CHÀNG. — Nước ở dưới hố.

NÀNG. — Thế ra ở đây có hố à ?

Nhưng đâu ?

CHÀNG. — Trong rừng cây này.

NÀNG. — Hố lại ở trong rừng à ? Ông chắc chứ ?

CHÀNG. — Trước khi cái hố nhận chỗ trong rừng người ta có hỏi ý kiến tôi đâu ?

NÀNG. — Hừm !... Tôi không hiểu tại sao ông lại nói chuyện với tôi đến cái hố.

CHÀNG. — Có gì đâu ! Này nhé... Trước đây mấy phút...

NÀNG, ngắt lời. — Thôi đừng chuyện viền vông nữa, ông nên đỡ tôi dậy thi hơn...

CHÀNG, nhăn nhó. — Xin vâng.

NÀNG, vira đứng dậy dưới tay đỡ

của Chàng vira đưa tay nắm khắp

mình, bồng kêu : — Trời ơi !

CHÀNG. — Cô bị đau hấn ?

NÀNG, kinh ngạc. — Trời ơi, quần

áo tôi cũng uớt cả !

CHÀNG. — Cố nhiên !

NÀNG. — Thế này thi có kỳ dị không ! (Nàng nhìn khắp người chàng.) Nhưng cả ông cũng vậy, ông cũng bị uớt đây này !

CHÀNG. — Cô lấy thế làm lạ ư ?

NÀNG. — Ồ... Vâng, là thực... Sao lại có sự ngẫu nhiên lạ lùng như thế nhỉ ! Sao ông với tôi, cả hai người cũng bị uớt những nước như thế nhỉ ?.. Ồ đời lại có những sự tình cờ đến thế được... Tôi không thể nào hiểu được tại sao mà... (Một lát.) Giá tôi nhớ được rành rọt các việc xảy đến... Nhưng tôi chẳng nhớ được điều gì. (Chàng đứng dậy và lẽ phép đợi cho Nàng

nghĩ ra.) Kia, sao ông lại đứng dậy?

CHÀNG — Đè đi tìm trí nhớ về dum cõ.

NÀNG — Lúc này không phải lúc nói đâu đâu! Mà chắc ông thi ông biết rõ những điều vừa xảy ra cho tôi...

CHÀNG — Thi tôi chỉ định nói cho cô biết, nhưng cô có dề cho tôi nói đâu.

NÀNG — Ông nói thế nữa! Tôi vẫn nghe ông đấy chứ. Hơn thế nữa: tôi chỉ những đợi nghe ông nói thôi.

CHÀNG — Thế thi đây, tôi xin nói. Lúc này tôi đang dí dạo mắt trong khu này. Tôi bỗng nghe thấy tiếng nhảy tùng xuống nước...

NÀNG, *ngắt lời*. — Nhảy xuống nước! À phải, thôi, ông đừng nói gì nữa, tôi nhớ ra rồi! (*Giọng hối hòp*) Phải rồi... Thực là ghê gớm!... Lúc ấy trong khách sạn bức lâm. Tôi mới ra ngoài tìm đến ngồi trên một tảng đá bên bờ hồ... Tôi ngồi đó đọc sách. Rồi có lẽ tôi buồn ngủ quá thiu đi, và ngã xuống nước...

CHÀNG — Cõ lúc ấy có kêu lên mà!..

NÀNG — Tất nhiên... Tôi cầu cứu, vì tôi chả bị chết đuối là gì?

CHÀNG — Tôi có nghe thấy tiếng cô kêu.

NÀNG — Phải, nhưng tôi vẫn không khỏi bị chìm xuống nước. Phải, tôi bị chìm, chìm ngimb xuống đến năm sáu trăm thước sâu... Mà cứ thế xuống hoài... Hình như có bàn tay níu lấy tôi mà lôi tôi xuống tận đáy... Tôi kêu lên lần nữa. Thế rồi... thế rồi... Tôi thấy một cánh tay cứng cáp giữ lấy ngang mình... Tôi chống váng cả người... Tai chỉ nghe thấy toàn những tiếng ầm... Rồi tôi lịm đi không biết gì nữa.

CHÀNG — Như thế thi cõ nbiên là đến nguy kịch mất...

NÀNG *đứng hẳn lên* — Mù chinh ông, (*gọng khen phục*) chính ông đã nhảy xuống nước để cứu tôi!

CHÀNG *khiêm tốn*, nói như để xin lỗi — Thi tôi đã nói cõ hiểu rằng..

lúc đó là tình cờ tôi đi qua...

NÀNG — Trời ơi! Thế thi tôi biết lấy gi đèn on ông được đây? Ông đã cứu tôi khỏi chết! Ấy thế mà ông bình như cũng không nhận thấy! Ông là một nhà nghĩa hiệp rồi còn gì! Hơn thế nữa cơ! Ông là nhà nghĩa hiệp ân nhân của tôi! (*Nàng nói đoạn vòng tay quàng cõ chàng*).

CHÀNG ôn tồn — Thế ra, bây giờ thành quen tay rồi sao?

NÀNG — Quen cái gì?

CHÀNG — Quen bá tay lên cõ tôi..

NÀNG — Ông lấy thế làm khó chịu?

CHÀNG — Không! Trái lại nữa kia!

NÀNG — Ông dề cho tôi được ngâm ông nhé. Ông thực đã làm một việc anh hùng rất đáng khen! Suốt đời tôi không bao giờ tôi có thể đền đáp được ơn ông, dù tôi sống được đến trăm tuổi. Tôi xin tặng ông một cái hôn... (*Nàng ôm lấy chàng*).

chồng hôn).

CHÀNG — Cái này là cái thứ hai. NÀNG — Thứ hai cái gì?

CHÀNG — Phải đấy. Cái hôn thứ nhất là do tôi tặng cô.

NÀNG — Ông?

CHÀNG — Tôi, vâng, chính thi. NÀNG *dặt tay về* — Mà lúc nào vậy?

CHÀNG — Lúc nay.

NÀNG — Trong khi tôi bất tỉnh ấy ư?

CHÀNG — Chính thế.

NÀNG — Sao ông dám tự tiện...

CHÀNG *vừa lấy chiếc áo phơi* lúc nay vừa nói — Bởi vì cô nói với tôi thế... (*chàng lấy hộp thuốc lá trong túi ra*)

NÀNG — Tôi?

CHÀNG — Cô, vâng, chính thi.

NÀNG — Kỳ dị quá!

CHÀNG — Cũng chẳng kỳ dị lâm. Cô thô thi: « Me o! Me! Me ôm lấy con di! Me hôn con di! » (*Chàng lấy một diều thuốc lá trong hộp ra, vuông vẻ thổi diều thuốc không bị trót ròi đưa lên ngâm trên môi*.) Thuốc lá khô, may thực. Cô chịu được khói thuốc chứ?

NÀNG — Thế ra tôi có gọi me tôi?

CHÀNG — Vâng, mà đấy chính là lời nói đầu tiên của cô nữa. (*Chàng lấy một bao diêm trong túi quần ra*.)

NÀNG nói dồn tiếng — Tuy thế, ông cũng chẳng được phép hôn tôi.

CHÀNG — Được chứ. (*Chàng cố quẹt diêm để hút thuốc*) Cô cho phép?

NÀNG giận dỗi — Thưa ông không à!

CHÀNG — Cô không cho phép tôi đánh diêm?

NÀNG — Không phải chuyện ấy..

CHÀNG đánh mắng que diêm đều không cháy — Vả cô cho phép nữa cũng vô ích, diêm tôi ướt cả rồi.

NÀNG — Ông đừng lảng chuyện! Ông cứ xử thực không phải lý nào!

CHÀNG — Thi lúc ấy tôi đã cố phản trần với cô rằng tôi không phải là mẹ cõ; nhưng cô nhất định chẳng chịu nghe: cô có vẻ biết rõ việc tôi là mẹ cõ hơn cả tôi nữa. (*chàng vứt diêm thuốc đi*) Cô cứ nài ép tôi mãi, rất cục, không làm thế khác được, tôi bất đắc dĩ phải chiều cõ...

NÀNG ôm ờ — Mà tại sao không đừng được chứ?

CHÀNG bắt đầu tinh tú — Tại sao tôi cõ cũng biết đấy... (*chàng ngáp ngừng*)

NÀNG — Tôi biết thế nào được?.. Tại sao?

CHÀNG, *ngáp ngừng* — Tại... tại...

NÀNG, *khuyên kích* — Tại sao nào?

CHÀNG — Tại cõ đẹp, cõ đẹp lắm kia!

NÀNG — Ông nói ngoa đấy!

CHÀNG — Không, thực thế!

NÀNG — Ông cõ khéo nịnh thôi!

CHÀNG — Nịnh một cách thành thực... Mà cõ cũng nên biết rằng lúc ấy cõ có cõ với tôi một mình. Nhưng dịp tốt không phải ngày nào cũng hiện ra; dịp tốt lại là của rất hiếm nữa: bởi vậy tôi mới buồn tẻ... Vả lại, lúc đó cõ có phản đối

dẫu...

NÀNG, *thẹn thùng* — Tôi không thể kháng cự được: ông xem lúc ấy tôi ngất đi kia mà

CHÀNG — Đúng thế. Nhưng tôi, tôi là một người đàn ông: phải yêu. Cô thi cứ cầu khẩn tôi! hai ba lượt!.. Tôi thấy việc đó cũng không khó nhọc tý nào hết nên tôi mới hôn cõ..

NÀNG — Như thế thực tợn lắm.

CHÀNG — Tôi không nghĩ như cõ đâu...

NÀNG — Mấy lần?

CHÀNG — Gi kia?

NÀNG — Ông hôn tôi mấy lần?

CHÀNG — Chỉ có một lần, chỉ độc có mỗi một lần nhỏ mọn thôi...

NÀNG — Rồi hết?

CHÀNG, *cười nu* — Vâng, thực chẳng đáng kể đến làm gì.

NÀNG, *đến cạnh và cầm tay chàng*. — Ông nói phải đấy. Cũng chẳng cần quan tâm đến cái nhỏ nhặt làm gì. (*Vé khoan dung*.) Tôi tha lỗi cho ông đấy?

CHÀNG — Cám ơn cô.

NÀNG, *lả rơi một chút* — Của đáng tội một cái hôn đèn công cùu sống tôi, kè cũng không phải là dát.

CHÀNG — Chứ không ư? Đó là một giá nẽ nang, một giá tinh hạ nữa.

NÀNG — Tôi còn phải đèn ơn ông hơn thế nhiều.

CHÀNG, *đứng yên* — Thật à?

NÀNG, *đứng gần lại để cho má chỉ cách chàng có một đốt ngón tay*. — Thật đấy. (*Một lái*.) Thật đấy mà!

(*Chàng không hôn; Nàng ngượng, trách*.) Khi người ta trơ trơ như gỗ thì người ta rất đáng ngờ trên mặt khóc cây. (*Nàng kéo chàng*). Ông thử lại ngồi đây với tôi một lúc xem nào.

CHÀNG — Xin tùy ý (*Theo Nàng lại ngồi trên khóc cây*.)

NÀNG — Bây giờ ông phải bảo cho tôi biết ông là ai. Ông thử nghĩ mà coi. Nếu không có ông thì bấy giờ tôi ở đâu rồi? Ở dưới hồ. Dưới đáy. Không thi cũng ở giữa chừng.. Tình cảnh ấy thực vô lý! Tôi như thế này mà chết thảm hại như thế sao dang... Thứ nhất là tôi, chứ người khác chết sẽ không để cho tôi thấy như tôi phải chết! Thế thi lẽ tự nhiên là tôi muốn biết rõ về người ân nhân cứu mình của tôi...

CHÀNG, *bối rối* — Phiền một nỗi tôi không tra quẳng cáo cho mình.

NÀNG, *cố gợi chuyện* — Ông hãy còn trẻ tuổi phải không?

CHÀNG — Hình như điều đó để thấy lầm.

NÀNG — Nhưng giá ông nói cho biết ông bao nhiêu tuổi thì tôi càng nhận thấy rõ hơn.

CHÀNG — Ba mươi mốt.

NÀNG — Đúng vào lúc này?

CHÀNG — Từ tháng một kia.

NÀNG, *rất tự nhiên* — Tôi, tôi vừa chán hai mươi.

CHÀNG — Trông cõ không ra vẻ bằng ấy tuồi.

NÀNG, *thích tri* — Chả có nhẽ. (*Xem tiếp trang 17*)

THẾ-LŨ phiêu dịch

C'est écrit :

Tôt ou tard vous achèterez des chemises à col **Baleine** et **Trubénisé** chez votre chemisier spécialiste

THUAN THANH LONG

15, — Rue du Riz — Hanoi

SUCCURSALE

154 — Rue du Coton — Hanoi

VỀ DỊP KHAI TRƯỜNG SẮP TỚI

CÁC HIỆU SÁCH
HANOI VÀ CÁC TỈNH

Hãy mua hay đặt làm những vở:

Blanche Neige
Vở Hanoi
Shirley Temple

là những « măc » được toàn thể nam-nữ học-sinh ưa chuộng hơn cả

Giấy trắng tốt — Bìa mỹ thuật — Kẻ máy răng tây thanh và đều nét — Muốn đưa in marque riêng cũng được — Giá hạ hơn mọi nơi

Hội tại nhà máy:

Ngoc - Xuân

Số 28, phố Richaud
(Đoàn số Ánh Sáng)

• • HANOI • •

DOCTEUR

CAO XUÂN CẨM

de la Faculté de Paris. Ancien Médecin Chargé de l'Institut Antivénézien de Hué
Chữa đủ mọi bệnh. Chuyên-trị Nội-thương và bệnh Hera-liệu
Khám bệnh tại

153 Henri d'Orléans — Hanoi

P. ố ửa Đô g, cạnh hội

Hop - Thiện có p' ông

du ờng b'en h

Sách :

NÓI CHUYỆN NUÔI CON

bán tại hiệu Thụy-Kỳ 98 Hàng

Gai (Rue du Chanvre), Hanoi

Giá Op.35 một quyển

NHỮNG SỰ KHỦNG KHIẾP Ở TRÊN KHÔNG

(Tiếp theo)

chỉ
một mình không quân cũng có thể
kết liễu được chiến tranh, làm cho
mau chóng và đỡ tốn.

Cái thuyết mới đó, đã được đại
tướng Y Douhet nói đến trong mươi
năm nay, cho tôi dự đoán được
cuộc chiến tranh sau này, khác hẳn
với chiến tranh khi xưa, khác hẳn
cả với những cuộc trình chiến xảy
ra rất bất ngờ, trái hẳn với nhận
quyền.

Theo lý thuyết của máy nước
lắp bang hiệu chiến, người ta có
thể tưởng tượng cuộc xung đột sau
này.

KIÈM DUYỆT BỎ

... một ngày kia, vì một câu
chuyện lôi thôi về thương chính,
một sự khiêu khích dã dối — chẳng
bạn bè địch đương đêm tự đem
phá hủy một cái cầu cống, nба
máy của mình, rồi dùng mấy người
người ngoại quốc nào làm chứng — rồi
đặt ngay một trận ném bom trả
thù. Một đêm, trên khảng trời
nước Pháp, trên thành phố Paris,
dãy những tiếng động cơ máy bay.
Sáng ra, đã thấy các đường sắt bị
phá, cầu nằm ở dưới lòng sông.
các đập nước bị phá làm ruộng
đất ngập lụt, các nhà máy trại lính
và kho thuốc đạn bị nổ. Nguy hơn
nữa, vài vạn đám cháy nồi lên
trong thành phố. Bom làm vỡ các
cửa kính, làm hơi độc lan vào mọi
nhà. Bây giờ ai cũng đã hiểu lối
đánh như vậy...

Nhà máy phát điện bị phá, nhà
máy hơi bị đốt cháy, nghị viện tan
nát. Dân cư thoát khỏi được hơi
ngạt sẽ như một dân cửa mắc
chứng điên.

Nơi động binh, đã dàn xếp cần
thận theo các điều kiện năm 1918
sẽ ra sao?

Sau hôm tai họa, không quân
Pháp sẽ xô lên, nhưng địch quân đã
lui cả. Sẽ có những cuộc báo thù,
song những cuộc báo thù đó cũng
chỉ để cho vô-tuyến-diện truyền đi
khắp thế giới rằng mình đã đánh phá
các thành phố và các người vô tội.

Đêm thứ nhì lại càng thảm khốc
hơn, tướng không cần phải tă. Lai
đốt phá, hơi ngạt giữa lúc tối tăm.
Mỗi phút là một tiếng cầu cứu, một

LU'Ô'M LĂT

CƠM LÀM NHỎ NGƯỜI

BẠN ăn uống làm sao thì thân thể làm
vậy. Dù bạn có những ý kiến trái
lại, bạn cũng phải tin như thế vì có
những cuộc thí nghiệm rất rõ rệt. Người
Nhật đã tìm cách thí nghiệm để cho thân
thể họ to lớn thêm lên. Họ nuôi hàng
triệu con chuột, chia từng khu, cho ăn
theo các thức ăn của mọi dân tộc trên
hoàn cầu. Sau họ thấy loài chuột nuôι
theo thực phẩm của dân Anh — thịt bò,
khoai tây, thịt cừu, cá, bánh, nước chè —
rất khỏe và ưa đánh nhau. Những con
ăn súp, bánh mì và rau đậu như dân
Sikhs và Pathans ở Ấn-dô thi to lớn,
nhưng rất lành. Còn những con theo
thức ăn của các dân tộc lấy cơm làm cốt
thì đều nhỏ nhắn, và thanh tú.

(Tit Bits)

HỘI CỦA NGƯỜI CẨM ĐĨA !

HOI này gồm toàn những nhà văn
có duyên; hội lập dưới triều
Hoàng đế Nă phá Luân, và tan vào khoảng
năm 1850. Mục đích của những người
vào hội là để giúp đỡ nhau trong bắt cứ

Phóng viếng tang gia. — Ngày đi
thăm không nhất định; cái ống tù ở
tinh thần bằng, cố-hữu giữa khách
và chủ. Điều nên tránh, khách không
được mở đầu câu chuyện về người
vừa mới mất.

Khi đi xa. — Thường lệ, trước khi
đi đâu xa, ta nên đi thăm bạn bè,
thân thuộc, cố tránh cho họ khỏi
bực mình khi phải bẩm chuồng một
nhà không có ai. Nếu người ta định
thăm đi vắng, ta chỉ để lại một danh
thiếp trên ống viếng bằng bút chì ba chữ
P. P. C. (pour prendre congé).

Lúc trở về, nên đi viếng một lần
thứ hai. Ma òn cho ván vẻ, hãi hờn,
một câu là đủ: « Chắc hẳn ông (hay
bà, anh, chị) không quên con đường
cũ đến nhà tôi ».

Vừa dời đến. — Một ông thông
phán, một giáo-sư... vừa mới dời
đến một lỉnh nà phải xem như là
một bỗn phận đi thăm những
tông sự trong công sở mình làm hay
trong ngạch giáo giới, hay.. Cũng
nên đi thăm những người mà muôn
lần quen. Nếu không gấp, để lại
tâm danh thiếp dằng gác có gấp lại.

Nếu những người ta đã đi thăm
chỉ gởi trả lại một cánh thiếp trong
không, đừng trả lại nhà họ nữa. Nếu
họ thám minh lại, tức là họ đã ưng
thuận làm quen với mình. Nếu họ
không thăm viếng gì cả, như thế là
ngầm bảo: « Chúng tôi không muốn
thông giao với ông ». Nhán phẩm
và lòng tự ái cẩm ta không được
trả lại nhà ống nữa; tuy nhiên, ta
vẫn là người lịch thêp và biết điều»

(V. C.)

trường hợp nào. Cứ mỗi chủ nhật, bộ
hợp nhau ăn uống ở nhà một hội viên nào
đó: bữa ăn bắt buộc phải vui vẻ và hoạt
động; rồi các người dự tiệc, tay cầm
đĩa, thì rằng sẽ giúp đỡ nhau, bắt c'c
sự gi xây đến, và cả giúp đỡ nhau đê
vào... Hán Lâm Viện nữa. Nhiều người
trong hội được bầu vào. Nhà văn Cha-
teaubriand cũng là một nhân viên trong
hội ấy.

(Al. V.)

MỘT HIỆN TRẠNG TỰ ĐỘNG RẤT LẠ Ở NGƯỜI TA

TÙ báo « Année Biologique » có trường
thuật một bài nghiên cứu rất hay
của các ông D. Danielopolin, A. Radovici
và A. Carniol, trình cho hội Y học các
nhà thương ở thành Bucarest (kinh đô nước
Lỗ). Đó là vì một hiện trạng tự động cơ
thể người ta. Ta đứng nghiêm mặt cạnh
một bức tường, đứng theo lối « garde à vous » của nhà binh, mà bàn tay quay
ra phía ngoài. Rồi ta giờ cái tay ở tường
tên, cho đến lúc mu bàn tay chạm vào
trường, và ăn vào trường hết sức mạnh,
tựa như muốn đầy bức tường ra vậy. Ta
hướn xa bức tường, rồi để tay rơi xuống
như cũ.

Vài giây sau, tự nhiên ta thấy cánh
ay ấy từ từ giờ lên, đèn mực ngang
trước mặt, đứng yên như thế một chút,
rồi lại rơi xuống.

Hai ông Danielopolu và Radovici đã
nghiêm rằng cái hiện trạng tự động ấy,
xảy ra với tất cả các bắp thịt mà người
ta bắt phải co lại, trong lúc tự nó không
thể co lại được. Cái tự động về sau càng
mạnh bao nhiêu, nếu lúc trước càng cố
co lại mạnh bấy nhiêu.

Cuộc thí nghiệm này thật lạ, và ai
cũng có thể làm lại được.

(Al. V.)

NGƯỜI LỊCH SỰ NỊNH ĐÃM

DÂY là một truyện lấy ra ở tập ký sự
của bà Genlis:

— Bà bà trước De Rochambeau ví
thuật lại cho tôi nghe một việc sa hoa
và thiệp liệp của Hoàng tử Conti. Bà De
Blot, trong hồi niên thiếu, đã có lần ao
ước trước mặt Hoàng tử một cái nhẫn
có vẽ hình nhỏ tí con chim yến của bà.
Hoàng tử Conti xin biếu chiếc nhẫn đó.

Bà Blot nhận lời, nhưng bắt buộc rằng
cái nhẫn đó không được làm bằng vàng
hay giát ngọc gì cả.

« Hoàng tử Conti đưa nhẫn đến; tuy
nhẫn chỉ có hai sợi chỉ vàng vòng tròn,
nhưng đáng lẽ dùng mặt kính để che dày
bức vẽ, thì người ta dùng một viên kim
cương mài mỏng đính như một tấm kính.
Bà Blot biết như vậy, và sai tháo cái
mặt kim cương ấy ra gửi trả lại. Hoàng
tử bèn đem viên kim cương ấy tản nhỏ
ra như cát, và dùng cái bột ấy để thẩm
khô bức thư mà Hoàng tử viết cho bà
Blot về dịp đó ».

(D. I.)

CHẢ MẤY NỐI

DÂY là những tiền phí tồn mà các đại
diện Hội Vạn Quốc ở Genève được
hưởng: 450 quan một ngày, thêm tiền
phi tồn đón tiếp, nghĩa là: 265 quan cho
các tay chuyên môn, 210 đến 250 quan

— Bồ khốn nạn, chỉ được cái
ăn cho béo là không ai bằng!

cho các thư ký, 175 quan cho các người
đánh máy.

Riêng về khoản tiền phí tồn ấy, các
viên chức kia, không kè đến lương hàng
tháng, cũng đã được lợi từ 100 đến 250
quan mỗi ngày rồi.

Ngoài ra lại có một service auto, có
những chiếc ô tô rất sang trọng, để cho
các người ấy dùng, trong việc công hay
việc riêng cũng được, cả ngày chủ nhật
nữa.

Và họ nhận cái địa vị nhún nhẩn ấy
không kêu ca gì cả. Nếu, họa chăng
người ta có nghe thấy một vài câu phản
nán khe khẽ gì, thi ấy lại chỉ là cái anh
đóng thuế không biết điều mà thôi.

(Al. V.)

áo tắm bê

Khắp các bãi biển, ai cũng công nhận áo tắm Phúc Lai
là đẹp, bền, mặc sát săn như in vào người. Nếu, các
Bà các Cô chưa dùng qua, xin mời lại 87, phố Huế,
Hanoi xem kiều áo đê so sánh với các hàng khác.

PHÚC-LAI

87 PHỐ HUẾ — HANOI

thành phố bị đốt cháy. Các pháo dài, « cái trướng thành của Tầu » ta làm ở phương Nam, súng liên thanh, giây thép gai, binh lính, các thứ đó đã bị bay qua, không được ich gì.

« Trong khi ấy, những kẻ sâm chiêm truyền vô tuyến điện cho dân bị giết hại những điều kiện rất nghiệt ngã. Cũng dài vô tuyến điện lại hổ hào giá trị của những kẻ giết người ấy... »

Cảnh tượng tả như thế, có lẽ hơi quá đáng. Nhưng biết đâu? . . . nhưng ta tự hỏi những câu này. Sự huy động quân lính có thể làm theo đúng những điều kiện như hồi 1914 không? Có theo đúng được như đã định trước như trong bản dự toán X không? Bình lính chở đi có được đều không? những nhà cầm quyền có đủ tài để phát triển lực lượng tinh thần quốc gia lên đến cực điểm không? Công việc cấp ứng lương thực và đạn dược có làm được nhanh chóng như dự định không? Sự huy động kỹ nghệ để kháng chiến có được đủ nhanh chóng không?

Hãy cho chúng ta được phép ngò vực. Không thể viện những bài học của lịch sử ra được nữa.

Bởi vì, từ khai thiên lập địa, chưa bao giờ cuộc chiến tranh của loài người lại có cả ba lối tấn công một lúc, và nếu mai kia có cuộc xung đột ở Âu châu, thì ai có thể nói được rằng những cuộc tấn công đầu tiên có lẽ quyết liệt lại không phải chỉ ở không quân thôi.

KIÈM DUYỆT BỘ

Tệ nhất là sự chiến tranh bằng tàu bay và hơi độc hại đốt tan hoa cả thành ra, một tay đáng trướng táo bạo, có những kẻ điêu rẽ hùa theo, có thể quyết liều một cuộc tấn công sống mái. Trong cuộc chiến tranh trước, người ta đã phả hai nỗi vật liệu và nhà cửa; bằng phương pháp mới này, người ta giết hại đàn ông, đàn bà, con trẻ mà người ta có thể giữ nguyên vẹn nhà cửa, tinh thành, công xưởng, biệt thự, cả đền tú két, đồ trang sức, và cả đền những đồng bồ quả lắc nữa!

(Al. du combattant)
Anh Thu

Cản sách

Sám của NOS-
TRADAMUS quý
vị nào có xin đền
lại cho NAM KY
17 phố Bờ Hồ Hanoi

NGÀY NÓI CHUYÊN

— Đó anh biết quả gł người ta không muốn ăn mà phải ăn.

— Quả... chịu không biết.

— Quả thui!

Văn Túc, Ninh Hòa — 1) Tôi yêu một người con gái đã gần một năm, mà người ấy cũng vẫn yêu tôi bằng một tình yêu chân thành. Tôi đã xét kỹ ngoài tôi ra, người ấy không có thể nào san sẻ tình yêu cho ai được. Nhưng ngọt vị hai bên cha mẹ không thuận thì tôi nên xử trí ra sao, để cho người con gái khỏi phải vì tôi mà bỏ hông cả cuộc đời?

— Tôi biết rằng nếu không lấy nhau được tức là cả hạnh phúc cuộc đời của người yêu bị « hỏng », thì tất phải có đủ nghị lực để cương quyết — và cũng dù có mưu trí — để cứu vãn lấy cái hạnh phúc kia. Vậy chỉ có cách can đảm và khôn khéo mà xử trí. Ông đã đến tuổi thành nhân, ông có quyền lập lấy gia đình của ông được.

2) Tôi 22 tuổi, và cha mẹ quay ép tôi lấy vợ, trong khi tôi tôi còn đang to học; nhưng khi người ta về ở với tôi, người ấy vì quay giao tôi cho nên không thể rời tôi được. Tôi xét kỹ tôi không có thể nào bỏ sự họa được, mà tôi đã học xa thi một năm mới về một lần. Vì chuyện trác trả ấy tôi làm chẳng phải xúi thế nào?

— Bà ấy đã yêu ông đến thế tất cũng muốn ông đẹp lòng. Vậy ông tìm hết lời tình tứ ngọt ngào để tỏ cho bà ấy biết rằng chẳng có gì làm đẹp lòng ông hơn là được học hành chuyên cần như ý ông muốn. Và chăm học như thế không những cốt để thành một người đàn ông có học thức mà còn thành người chồng thông thái của bà nhà ta. Ông cũng nên thêm rằng yêu nhau lộ là cứ phải ở ngay bên cạnh nhau. Sợ xa cách khiến người ta nhớ nhung, nhưng là nỗi khổ lòng đầm thẳm... Bởi khái hẳng ấy ý, ông khéo lừa lối mà khuyên đỗ thi bà nhà ta thế nào chẳng nghe. Chúng tôi mong ông chóng qua khỏi được cái bước « trắc trở » khá rầy rà ấy. Một điều nữa nên nhớ là: dù đi học xa, ông cũng nên hứa — và làm theo như thế — sẽ về nhà một năm hơn một lần.

Cao Văn Tường, Tân An — 1) Hai năm nay tinh tôi tự nhiên đổi khác. Một việc không đáng gi có thể làm tôi giận được. Đã biết việc ấy không đáng giận nên tôi cố quên đi không muốn giận mà cảng cãi không thể được, (tim tôi yêu đã lâu i là đau thận)

— Sự đổi tính có thể do ở sự thay

đổi của cơ thể, do ảnh hưởng của một vài thứ bệnh, và cũng có thể chẳng do một nguyên nhân nào. Trường hợp sau cũng khiến ta bối rối hơn, ta chủ mong cái tình kia đã vô cớ đến thì rõ cung số vô cớ đi — và ta đợi. Còn khi đổi tính vì một nguyên do thì chất hay bệnh tà hi ta nên stri từ căn bệnh để lấy lại sự hăng háng. Ở đây, tôi đoán có cái gì trong người ông không được yên ổn chẳng? Tiêu hóa không đều, và (đã nói thì nói đến nơi) có lẽ ông bị bệnh táo chảng hạn. Vậy tập thể thao chăm chỉ, hay ở nơi khoáng đãng, cực lực trừ bệnh táo và các bệnh do nó gây nên. Tập lấy vui tính hơn lúc thường, vui tính mới cách ngoa ngoắt lên càng hay và tự kỷ ám thị bằng câu này: « Cái tháng đó tôi đáng ghét ở bên láng giềng kia thực ra là một anh chàng rất dễ thương ». Bằng ấy việc sẽ làm cho ông bỏ được tính xấu mới có kia — và không biết chừng cũ những tính xấu khác nữa.

2) Sánh với những lực sĩ đời này, ta hay thấy chẳng hạn, những vị tướng trận như Lý Thường Kiệt, Trần Hưng Đạo, v.v., ngày xưa có cao lớn, vạm vỡ và có sức khỏe hơn không? Và trước khi vua Gia Long quen với ông Bá da Lộc, hai ngài nói chuyện với nhau bằng tiếng nào hay cách nào để hiểu nhau? Cũng như khi vua Tự Đức tiếp sứ Pháp?

— Theo chúng tôi còn lại ở những bộ áo giáp ngày xưa để trong viện Bắc Cố, ta có thể nghĩ rằng các võ tướng ấy to lớn lắm — it ra cũng hơn người đời này. Vả lại nhiều cũng có sức mạnh hơn. Một lý thuyết có lý nói rằng người ta càng tiến đến văn minh chừng nào, càng nhỏ và yếu đi chừng ấy. Hỏi rằng và chân tay người cũ — theo chúng tôi những bộ áo giáp đặc được — to lớn nhất cách không ngờ. Nhiều lần chúng tôi đọc thấy những đoạn sách hoặc báo nói trước rằng sẽ có ngày loài người không bước được chân lên, vì ngày đó cái văn minh tối cao đã tìm được cho ta thử máy thay các cỗ chũ.

Ông Bá-da-Lộc là một nhà truyền giáo đến nước ta để giảng đạo Thiên Chúa cho người Việt Nam nghe. Ông rất phải học và nói được tiếng ta và cũng dùng tiếng ta trong lúc giao tiếp với các vua chúa nước ta. Còn khi vua Tự Đức tiếp sứ thần Pháp thì đã có người thông ngôn. Những người ấy thuộc vào số người Pháp ở lại nước ta từ đời vua Gia Long.

L. th. Huế — 1) Đầu mười năm nay rằng tôi thường hay ngứa và chảy máu. Hết lợt tôm xia thì máu chảy nhiều và khát xia xong, ngày hôm sau các mụn và trên mặt tôi đều lặn đi nhiều. Đầu là do khí huyết chả không phải sâu ăn. Vậy chữa bằng cách nào?

— Biết được gốc bệnh là tim được tất cả bi quyết của phương chữa bệnh. Rằng ông đau và sinh ra những chứng dị kỳ kia, ông biết là do khí huyết xấu chả không phải sâu ăn. Ông đã dự trả lời được câu hỏi rồi đấy. Giản dị lắm. Ông lấy huyết đi. Bằng cách nào? Giản dị hơn: hỏi thầy thuốc. Người này còn mách ông được nhiều điều ông cần biết về mặt chuyên môn.

2) Ai đặt ra quyền Vạn pháp Quí tồn-

Theo lời người ta nói thì ngày trước có một người học đủ các phép trong sách ấy, có thể đem định lang này đổi sang định lang khác, cõi rồng mà bay. Theo thế có đúng không? Nếu đúng thì tại sao?

— Ông là người cả tin đối với người ù thời đại này. Cái ngày thứ ấy khiến cho người ta trổng tương và tin được nhiều điều rất khác thường, nhưng cũng khiến người ta bị chế riếu nữa. Tôi chắc sẽ có lần — nếu không đã có — ông hỏi : sách ước bảy giờ ở đâu?

Của Beau gendre, Thái bình — Tôi đã có vợ và con, tôi lại yêu một người em vợ, tuy tôi vẫn yêu cả vợ tôi. Người em vợ tôi cũng tôi cho tôi biết là yêu tôi. Nhưng bố mẹ ép lấy chồng tuy người ấy không muốn lấy chồng. Vậy tôi có nên cự tuyệt tình yêu với người em vợ tôi để người ta lấy chồng không?

— Lấy cả hai chị em, đó là cách tiện nhất! Mà các cụ ta xưa vẫn dùng; nhưng xem chừng bây giờ cách ấy không êm thắm lắm, vì sự cả lẽ ý eo. Ông có chắc người em vợ ông không chịu lấy chồng vì yêu ông hay không, hay là vì chưa tìm được người chồng vừa ý? Nếu ông thấy là nên giả vờ thì cứ làm, và nếu làm được, không lấy được nhau có nhiên là không nên yêu nhau. Nhưng có thể không nên được không, đó lại là chuyện khác.

Trần Đức Nghĩa, Nam Định — Hai người yêu nhau, họ trao lại cho nhau cả linh hồn lẫn xác thịt, và dù luận nên đổi với họ ra sao? Vâ riêng họ, như thế có giảm bớt lòng yêu di không?

— Dư luận nào? Người ta yêu nhau thì mặc người ta, can chi lui « dư luận » vào đấy. Còn hai người có chán nhan hay không, đó là tùy ở hai người ấy có yêu nhau bền chặt không. (Có nhiên !)

Melle Tâm — Tôi muốn đi Singapore thì phải xin những giấy gì? Vâ phải xin ở đâu? Cảnh thức khi xin giấy bây giờ xin có để như trước không? Tôi đã có giấy cần cù rồi.

— Ở Hanoi, muốn đi ra ngoài nước, phải xin giấy visa de sortie ở sở Mật Thám. Cố nhiên phải nói đi đâu, đi đến đó làm gì, nguyên cớ có chính đáng không. Còn sự có được phép hay không là tùy & sự quyết định của ty mật thám.

H. Thủ Biên Hòa — Bố mẹ sinh trưởng ở Hanoi, đóng thuế thân Hanoi — sau đó Trung Kỳ ở, để con và khai sinh trong đó — Vợ đón đứa bé đó là người Trung hay Bắc? Nếu là Trung-Kỳ, thời tại sao? — Không lẽ mỗi khi đẻ lại phải trả về Hanoi.

(Xem tiếp trang 18)

chì giùm a i măc BÉNH LAO

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khát khắc, ho có đàm trắng, xanh vàng, môi thâm, bệnh nhọn có khi bị thành nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không dứt, nên uống thuốc già truyền cỏ cay Trịnh hải Long (nội tò ông đốc học Hảo). Thuốc đã cura đặng muôn ngàn người. Cố 2 thứ: thứ 5p. và thứ 3p50. Ở xa mua thuốc gửi mandat chờ ông:

TRINH VAN HAO
Directeur École
Villa N° 110 Rue Vassonne
TÂN-BÌNH, Saigon

BU'Ó'M

(Tiếp theo)

MỘT ý tưởng vụt đến làm Trương thấy lạnh người. Hay là Thu quên mình rồi chàng ? Thật ra Thu với mình chưa có liên lạc gì chắc chắn cả.

Chàng nhớ lại hôm ở Gò-da. Hình như Thu chỉ sợ, chứ không thật yêu, sợ và có ý mong được thoát nợ chàng. Không có lý gì Thu yêu chàng cả ; chàng nghĩ Thu yêu chàng quá chỉ vì chàng trưởng tượng quá ra như vậy thôi. Hay có lẽ Thu cũng yêu chàng tự nhiên, yêu một cách vô lý như chàng yêu Thu vô lý bấy lâu. Trương nghĩ đến tìm cách nào để thử được tình yêu của Thu :

— Lấy Thu thì cố nhiên không thể được rồi. Trước kia, họa chàng ? Ủ nhỉ, đợi quá, trước lấy quách Thu có phải xong không ? Giờ thì chỉ còn một cách là rủ Thu đi trốn. Phải đấy ; không xong thì ta sẽ về làng lấy Nhan.

Trương khoan khoái đứng lên, lấy làm thỏa mãn về các công việc sẽ xảy ra. Chàng sung sướng nghênh đón cuộc đi trốn với Thu, đến cuộc đời sống ngoài xã hội, không có liên lạc gì tới quá khứ nữa. Chàng sẽ lôi kéo Thu vào cuộc đời của chàng, ha Thu xuống cùng một mục với mình, mất hẳn cái so lèch vẫn làm chàng hứt rứt khổ sở bao lâu.

Mai kia lên Hanoi, chàng sẽ lại Chuyên, lại vừa để trêu trò chơi, vừa để được yên tâm hẳn về bệnh của mình. Ở trong tù muốn được vào nằm tĩnh dưỡng ở nhà thương, Trương xin đi khám bệnh nói là mắc bệnh lao. Đỗ

tờ xem xong bảo Trương bịa cơ chứ không ốm đau gì cả, và đuổi Trương về nhà tù. Trương cho là họ khám sơ sài cốt cho xong truyện, nhưng từ đấy vẫn nuôi cái hy vọng mong manh khỏi được bệnh nhờ mấy tháng điều độ sống trong nhà tù. Khỏi bệnh, rủ được Thu trốn đi xa...

— Thật là tuyệt ! có thể như thế được không ?

Đến trước cửa hàng Sellé Frères, Trương ngừng lại nhìn và khi đã biết chắc chắn mọi người đều về cả rồi, chàng mới dám vào. Nhan chạy ra bắt tay :

— Hừ, lâu lắm mới gặp.

Trương mỉm cười đáp :

— Kẽ thì cũng khá lâu, nhất là đối với tôi. Giờ đến đây cốt vay anh ít tiền đi Hanoi. Anh có gì cho tôi ăn với, đói lắm rồi.

Trương vừa nói vừa nhìn cái tủ két ; chàng có cái ý muốn kỳ khôi đến gần đe được sờ vào cái tủ két một lần nữa.

Nhan cười bảo Trương :

— Anh nhớ nó phải không ?

Trương xòe bàn tay khoan khoái nắn cái cạnh tròn và cứng của chiếc tủ ; chàng lấy tay gõ nhịp mỉm cười bảo Nhan :

— Thế là trả xong nợ. Bốn tháng kẽ cũng nhẹ.

Nhan mời Trương ra hiệu ăn và cho vay mười đồng.

Trương nói :

— Không chắc trả lại anh được.

— Không trả được thì coi như là biếu anh số tiền đó. Khi nào hết thì lại xuống đây. Tôi vẫn có một thân một mình ; ngủ ở kho,

ăn ở hiệu, tắm ở sông, chết chôn ngã bìa địa.

Yên lặng một lát rồi Nhan buồn rầu nói tiếp :

— Đời buồn lắm. Không như đời anh đâu.

Trương từ biệt Nhan ra ga. Chàng ngẫm nghĩ về Nhan và tự nhủ :

— Anh này rồi cũng đến như mình. Chưa gặp lúc đó thôi.

Lấy vé xong, ra đến sân ga thì tàu bắt đầu chạy. Trương tìm một chỗ khuất ngồi đưa đầu vào cánh cửa định ngủ đi một giấc. Chàng kéo giày mũ quàng xuống dưới cầm cho gió khỏi bay :

— Mất mũ, về Hanoi với cái đầu trọc thì cũng khá buồn cười. Buồn cười nhất là nếu gặp Thu.

Trương lặng người đi một lúc vì cái ý nghĩ rằng mình đã xa Thu lắm rồi, đến với Thu chàng đã xut xuồng một bực rất thấp kém.

— Nếu Thu vẫn yêu mình thì lần này mình đủ can đảm để xa Thu, khỏi lụy đến Thu. Nhưng nếu Thu hối hận mình, khinh rẻ mình thì...

Chàng thốt ra một tiếng kêu ngạc nhiên :

— Hợp !

Hợp đứng dừng lại và khi nhận ra Trương, chàng bất giác nhìn chung quanh xem có ai là người quen không. Chàng ngồi ngay xuống cạnh Trương để tránh khỏi phải nói to tiếng :

— Anh mới ra.

— Vừa mới ra sáng nay. Anh đi Hải-phòng làm gì thế ?

— Hôm nay cả nhà xuống đón anh Thăng, tôi ở tây về chuyến tàu Compiègne.

Trương chỉ chú ý đến hai chữ « cả nhà ».

— Chắc có cả Thu trong đó.

Chàng nói với Hợp, giọng vui vẻ :

— Anh Thăng về đấy à ? Thích nhỉ. Ngồi đâu thế.

— Ngồi ở trên hạng ba.

— Thế à. Ta lên đi. Tôi muốn gặp anh ấy.

Hợp biết là mình đã lỡ lời, nhưng không thể lùi được nữa, đành đưa Trương sang bên hạng ba.

Mới bước vào trong toa, Trương đã biết là có Thu ngồi trong dám người trước mặt, nhưng đến lúc bắt tay Thăng và Mỹ, nó i xong vài câu chuyện, chàng mới dám nhìn Thu.

Lúc đó Thu ngồi xoay ra cửa sổ, dôi lông mày cau lại, có vẻ mải miết nhìn phong cảnh bên ngoài. Gió thổi hắt cả tóc nàng xuống trán, xuống má. Trương bất giác lấy tay ấn mạnh mũ xuống đầu, sợ gió bay ; chàng thấy lạnh ở gáy và hai bên thái dương.

Đã có bán :

LẠNH LÙNG

(tái bản)

của NHẤT LINH

Giá O.p50

TRẮNG

Thăng hỏi Trương :

— Hiện giờ anh làm gì ?

Trương không biết trả lời ra sao nên vừa chưa nghe lọt câu hỏi.

Mỹ đáp hộ :

— Anh ấy cũng học luật với chúng em. Nhưng anh ấy vì yếu phải nghỉ luôn.

Thăng nhìn Trương. Trương có cái cảm tưởng rằng Thăng chú ý đến gãy minh nhiều quá. Thăng nói :

— Tôi trông anh ấy khỏe đẩy chứ. Phải cái người trắng quá. Chắc là ít dạn nắng dạn gió.

Trương cúi mặt, loay hoay dan mẩy ngôn tay lại với nhau đặt trên đầu gối. Chàng thấy nóng bức ở hai tai :

— Hai tai mình lúc này chắc đỏ lắm. Ô ! sao Mỹ lại nhìn mình rũ thẻ. Chắc Mỹ và Hợp biết là mình đương xấu hổ về câu nói của Thăng. Thu chắc cũng nể he thấy...

Chàng đưa mắt nhìn Thu và thấy Thu vẫn mải miết ngâm phong cảnh ở ngoài. Đôi lòng mày nàng vẫn cau lại như lúc nãy. Trương thấy mình giận Thu ứ lên cổ, giận Thu chưa nhìn lại chàng qua lấy một lần nào.

— Chắc Thu còn xấu hổ hơn minh, xấu hổ lây vì mình... Hừ ! rồi Thu còn chán lúc xấu hổ hơn thế.

Trương thấy không thể giữ nổi được nữa, chàng nhìn Mỹ, nhìn Hợp rồi nói :

— Tôi vi yếu một pharc, một phần nữa vì tiền, vì chơi bài liều hên. Liều gần như đại dột. Chẳng cứ gì một tai. Anh ở Pháp về không biết, chứ thanh niên annam, một thanh niên không lý tưởng, chưa sống để già rồi như sắp chết, biết mình sắp chết nên không còn trông lại làm gì nữa, buông xuôi tay để mặc

cho trôi đi đến đâu thi đến. Không cưỡng lại nữa ắt là cái trụy lạc sẽ đến mau lắm...

Trương liếc mắt nhìn Thu ngầm nghĩ :

— Trông Thu lanh đạm khó chịu tệ. Được

Chàng nói tiếp :

— Anh nào nhiều tiền thì dám ra chơi bài vong mạng, vẫn sang trọng đấy, vẫn được người ta kính trọng đấy, nhưng thực ra mục nát lắm rồi. Anh nào hết tiền...

Hợp nói xen vào một câu cố ý lắng sang chuyện khác, nhưng Trương cứ diềm tĩnh nói tiếp :

— Hết tiền thì dám ra lừa đảo, thút két, tú tội, bị người ta khinh. Nhưng d่าง nào cũng mục nát như nhau, không hơn không kém. Hoàn cảnh không làm cho người ta phấn khởi. Chẳng dấu gì anh ; tôi, tôi chán lạ. Một phần vì chán, phần một phần vì yếu nên tôi...

Chàng sờ nháu mũi lèu dề hở ra một mảng tóc ngắn :

— Anh Thăng, anh nhìn xem đây này...

Thu bỗng níu lấy thành cửa cái đầu nhìn ra ngoài kêu lên một tiếng.

Trương ngừng nói. Mọi người hỏi ròn :

— Cái gì thế ? Cái gì thế ?

Đợi một lúc lâu, Thu mới đặt tay lên ngực mình cười nói :

— Em sợ quá. Em vừa thấy hai con trâu nó chơi nhau. Lần đầu em được nhìn thấy... Ghê cả người.

Mọi người cũng nhìn ra ngoài. Thu nói ;

— Chắc đã xa rồi.

Chỉ có một điều Trương hiểu là Thu đã lừa ra truyện hai con trâu chơi nhau. Chàng khoan khoái đã làm cho Thu mất được vẻ lanh đạm kiêu hãnh.

Đợi cho mọi người trở lại chỗ, Trương nói tiếp với Thăng :

— Anh nhìn xem dây này... Tôi ốm quá nên phải nghỉ học. Bị sốt rét thương hàn anh ạ. Đến lúc khôi tóc cứ rụng mãi, rụng nhiều quá, tôi phải bảo thợ cạo rọc cả đầu đi.

Trương nhận thấy Mỹ, Hợp và Thu đều có vẻ dễ chịu được thoát khỏi cơn sốt chàng nói với Thăng rằng chàng vừa ở tù ra.

Trương ngầm nghĩ :

— Mỹ và Hợp sợ không phải vì mình mà chỉ vì các anh ấy sợ cho các anh ấy, nguyêng vì có một người bạn xấu. Còn Thu... nếu bây giờ ai cũng biết rõ rằng Thu đã hôn minh thì Thu còn xấu hổ đến đâu. Nếu cần phải bịa tra truyện mười con trâu chơi nhau chắc Thu cũng bịa.

Trương vẫn lấy làm khó chịu rằng Thu không dám cả gan đường hoàng hỏi thăm chàng hay nhìn chàng một vài lần. Trước kia, khi đồng người Thu vẫn làm ra vẻ hững hờ với Trương để không ai nghi ngờ, nhất là bây giờ nàng càng phải giữ gìn hơn trước, nhưng Trương lúc đó chỉ cho là vì Thu sợ cho Thu quá, vì Thu đã xấu hổ và hối hận về cái tình yêu đặt lầm chỗ. Trương cho là Thu sở dĩ không thèm nói với chàng một tiếng, không thèm nhìn chàng một lần là cố tỏ cho chàng biết rằng từ nay chàng đừng nên tìm dề gặp nàng nữa.

Nghĩ vậy, Trương quay lại phía Thăng nói :

— Ngày kia, thứ bảy đúng chín giờ đêm tôi sẽ lại thăm anh. Ta sẽ nói chuyện nhiều hơn.

Trương nhận thấy rõ vẻ lo sợ trên nét mặt Mỹ. Chàng im im cười nói tiếp theo :

— À, nhưng thời đê đến lúc khác. Tôi thứ bảy, đúng mười giờ đêm tôi mặc bận một việc rất cần, cần lắm, một việc riêng đã mấy tháng nay tôi đợi mãi. Nếu hẹn anh chín giờ thì chỉ kịp đến trước cửa nhà đứng đợi ở ngoài rồi lại đi ngay chứ không kịp vào nói chuyện lâu la.

Trương dè ý nghĩa Thu thấy Thu lắng tai nghe chăm chú. Chàng ngầm nghĩ :

— Chắc Thu đã hiểu.

(Còn nữa)

NHẤT LINH

VUI CU'O'I

Của Myosotis

Lý sự ăn trộm

Trong một phiên tòa ở một lịnh kia, Quan tòa hỏi một lôi nhân :

Anh sinh nhai về nghề gì?

Bàm « ba tòa quan lớn » con làm nghề... ăn trộm?

Quan tòa ngạc nhiên :

Thế anh không biết rằng làm cái nghề ấy sẽ bị tòa khép tội hay sao?

Người tú ung dung trả lời :

Bàm « ba tòa quan lớn », con cũng hay rằng thế, nhưng lúc con đi ăn trộm thì không có mặt « ba tòa quan lớn » ở đây.

Tính tuổi

HÓM — Năm nay Hình bao nhiêu tuổi nhỉ?

HÌNH — Tôi 11.

HÓM (dơ tay tính, làm ra vẻ ngẫm nghĩ) — Mười một... mười một... thế thì may không lấy được vợ.

HÌNH — Sao?

HÓM — Mà già có được thì cũng đến già, Hình à.

HÌNH —

HÓM — Ngày nhé! Năm nay Hình 11 mà đang có chòi đại lang, đến mười ba mới lấy được. Mà anh Hồ, anh Hág, anh Hoạch chưa ai có vợ. Chạy được tiền lấy vợ cho bốn anh ấy cũng phải đến 8 năm, 13 với 8 là đi 21. Hình 21 tuổi thì hai chị Hình mới có chồng. Biết đâu chẳng maoun vì chị Hoắc, chị Hoảng mà xáu lâm. Có lấy cũng chỉ đến lấy lê người ta thôi. Mất đát đi 6 năm nữa. Vị chi 27 tuổi. Ông bà sinh ra thày Hình lại còn có hai người con trai và ba cô gái nhỏ nữa, chưa chồng con gi. Năm người ấy thì đã yên phận rồi cũng đến 10 năm. Hình 37 tuổi. Bấy giờ mới đến lúc các cụ về acái [đã]. Cụ Hình! Ông Hình! bà Hình! thày Hình! Mất 10 năm nữa thì hết tang tóc. Hình 47 hay 50 tuổi chí đó, 50 tuổi còn vợ con gi? Vâ lại may gầy yếu thế kia, 50 tuổi thi hom hem, còn mà nào vời!

Hình nghe xong oà lên khóc rất thảm thiết.

Của P. A. Giang

Con ai

Anh là con ai?

Thưa ông tôi là con bố tôi à.

!!!??!

Ngô già

CON — Các bó ngô bún nãy me vừa mua đều giá cả.

MẸ — Thế mà mày còn kêu là già à?

CON — Thưa me vì bắp nòo cũng có rau cù rỗi à.

Số tuổi

BÀ — Con mình 16 tuổi, tháng kia 32 tuổi, thật vira vãy gấp đôi.

ÔNG (tinh tần thân) — Thế thi

không lấy nó được vì sau này con mình 35 tuổi chả nhẽ nó đã 70 tuổi rồi cơ à!

Trong giờ cách tri

THẦY GIÁO — Quả trứng tươi bỏ xuống một thùng nước, hôm sau sẽ chìm xuống đáy, ngày thứ hai, nó sẽ nổi lên đứng giữa nước, và ngày thứ ba nó sẽ nổi hẳn lên mặt nước.

TRÒ B (nhanh nhẩu) — Thưa thày, nếu vậy, chắc hẳn đến ngày thứ tư nó sẽ bay lên trời!

Khó gì

TOE — Con muốn hôm nay, cái ngày sung-sướng này còn mãi mãi.

LÝ TOÉT — Có khó gì, mày chỉ dùng xé lịch là được.

Của Muôn-Hương

Nhanh trí

Ba đồ Tu.

— Vì sao tàu bay bay được?

TU — Khó cóc gì, mày xem con chuồn chuồn thì hiểu.

Dương-Dinh-Gi

Đi cầu

Thanh và Phượng đều điếc bí diếc đặc.

Một hôm Thanh đang ngồi xem sách ở nhà, chợt thấy Phượng vác cần câu đi qua liền hỏi :

— Anh đi câu đấy à?

— Không, tôi đi câu dây.

— Hoài của, tôi tưởng anh đi câu thì tôi đi với.

Nhũn nhặn

Hai ông khách vào hiệu cao lầu đánh chén. Thầy khách ra vào rộn rộn tưng không ai biế, hai ông thủ luôn hai đĩa bánh vào túi. Hắn sáng nhanh mắt trống thầy ra nói nhỏ với chủ, chủ bảo lúc tinh tiền thì tinh gồm cả hai đĩa bánh vào. Lúc ăn xong hai người ra trả tiền.

Hầu sáng xướng :

— Sáu hào rưỡi.

Một ông cãi :

— Láo nào, chỉ có năm hào ba thôi.

Chủ nhũn nhặn ghé tai nói khẽ!

— Thưa ông đó là tinh cả hai đĩa bánh vào nữa đấy à!

Của Nguyễn-thiên-Thọ

Lời con trè

— Ông ơi, ông cho cháu xin cái trống bồi.

ÔNG (ngạc-nhiên) — Ông! Làm gì có cửa lá ấy?

CHÁU — Chị xã bảo ông già rồi mà vẫn chơi trống bồi mà!

Khôn vặt

TÂM — Xin thày cho con ít thuốc ho.

KHẨN HỘ — Đây tôi cho đem về mà uống dần, cứ cách nửa giờ lại uống với một thia cà phê.

TÂM — Xin thày cho luôn cả cà phê nhân tiện, vì nhà con nghèo lâm gi có cà phê.

— Em a, độ rày giấy quý như vàng.

— Khi nào anh trúng số độc đặc thì anh mua giấy làm đồ nữ trang cho em deo, anh nhé!

Ngũ Hành

Không giận
GIỚI — Người ta thường nói han là người rất lỗ bang và không bao giờ anh cău với ai cả.

ĐỐI — Có thể, iú ngày anh chơi với tôi anh có thấy tôi cău nhau với ai không, tôi rất rẽ tha thứ, tôi rất rộng bụng với mọi người.

GIỚI — Quả vậy, cho nên tôi không ngần ngại gì mà thú thật với anh rằng tôi đã chót đánh đồ mực vào cái mũ Fléchet anh đã cho tôi mượn hôm qua.

N.N. nói chuyện

(Tiếp theo trang 11)

— Sinh đẻ tại đây là người ở nơi đó. Chứ không phải cha mẹ là người ở Hanoi mà con cũng được coi như người ở những dia.

Mlle Khanh, Haiphong — Một người bạn gái của tôi, có chồng, có con rồi mà còn yêu anh tôi, 19 tuổi chưa vợ, và anh tôi cũng yêu người đó lắm. Vợ tình yêu ấy có chính đáng và anh tôi có nên theo đuổi mãi không?

— Tình yêu chân thực và trong sạch thì bao giờ cũng chính đáng, chỉ có cái nêu yêu hay không mà thôi. Nhưng nên hay không nêu, nhiều khi không tự mình nhất quyết được. Nếu sự yêu đó không đem tài hại gì đến cho ai thì chẳng sao. Còn theo lẽ phải thì tất nhiên không nên yêu người đã có chồng, và người có chồng không nên yêu ai khác ngoài chồng con ra. Nhưng đó là việc của người anh cô, cô hỏi làm gì?

Viên Minh, Saifoo — Tôi là người Annam yêu một cô gái cha Khách my Annam nhưng không hiểu vì một nguyên cớ gì mà cô ấy uống thuốc ngủ tự tử. Chúng tôi yêu nhau lắm, nhưng có ấy chết không để lại một di tích gì. Vậy như địa vị của tôi bây giờ nên sống hay là từ ô như thế này để thử co ấy.

— Liệu tôi ở địa vị ông tôi làm thế nào?

Trước khi thử người thiểu nữ ấy tôi hãy tìm nhẽ để biết cô ấy có thực yêu tôi không? Và khi đã thore yêu tôi thì tại sao lại đi trốn cuộc đời (và trốn cả tôi) bằng mọi lối cương quyết không cho ai tra về được như thế. Tôi lại tự hỏi tôi thêm câu nữa : có thể bất hạnh tôi cũng chết, liệu có ấy có hấn khoản về sự vi tài mà ố vây hay lấy chồng chàng! Giải quyết được Lặng ấy vẫn đè là tim được cách xử sự rồi đó.

Melle Nhãnh Ngoc, Nam Định — Muốn được hoán toàn sung sướng thì nên làm thế nào? Cố nên như Ch. Wagner đã nói : « Đào một cái nõi ô tát đát tám hòn để chôn sáu những điều bất mãn ? »

— Làm thế nào để được hoàn toàn sung sướng thì khó trả lời lắm, vì tùy từng người cho thế nào là sung sướng. Nên tự thấy theo Wagner mà sung sướng hoàn toàn được thì cứ làm, nghĩa là cứ chôn những cái bất mãn, nếu chúng chịu để cho chôn. Còn không thấy thế thì chờ co bắt chước.

2) Bên Pháp nhà văn sĩ cận đại nào được hoan nghênh nhất?

— Hoan nghênh nhất thì khó biết là ai. Chỉ biết có một số nhà văn, được hoan nghênh nhiều và nổi tiếng : Gide, Manriac, Duhamel, R. Bolland, Valery, v... và nhiều nữa. Lấy gì làm mục thước do cho đúng cái danh vọng được.

3) Còn ít tuổi nhưng mắt đã kém, nhìn hơi xa đó 4, 5 thước thì không thấy gì cả. Vậy dùng cách gì chữa cho được nhìn rõ?

— Không trả lời, vì lè hỏi cố hỏi câu. Tuy vậy cũng trả lời rằng nên đến hỏi thầy thuốc chuyên môn.

P. B. V. Hanoi — Bởi Nay có nhận xuất bản những văn-phẩm của những tác giả không có tên trong Tự-Lực Văn-Đoàn? Nếu có, thì Bởi Nay có buộc những điều kiện gì? Và người có văn-phẩm (một quyển tóm tắt) phải thương lượng với ai?

— Bởi Nay có và đã nhận xuất bản tác phẩm của nhiều nhà văn ngoài T. L. V. B. Vì các điều kiện, sẽ do nhà xuất bản và tác giả thương lượng với nhau. Việt thư hỏi; nhà xuất bản Bởi Nay 80 Đường Quán Thánh Hanoi,

TRICOTS CHEMISETTES

La seule maison qui pourrait vous fournir ici, en Indochine des articles en Bonneterie de choix, en grosses quantités et au meilleurs prix.

C'est la Manufacture
CU' GIOANH

60 - 70, Rue des Eventails, Hanoi

Fournisseur en Gros de tous les Magasins et Bazars du pays.

CÓ CỨNG MỚI DỨNG DẦU GIÓ

Nhà cửa

(Tiếp theo)

CHO THUÊ LẠI

THƯỜNG tình ai không muốn ở một ngôi nhà rộng rãi, có phòng khách, phòng ngủ, phòng làm việc, phòng đọc sách, phòng trẻ con chơi và cả phòng bô không nữa. Nhưng không phải ai ai cũng ăn lương to bằng ông thống sứ hay giàu có như các vị công-tử Bắc-liêu. Vì thế nên nhiều người thuê nhà rộng quá thấy sốt ruột, cố tìm người để cho thuê lại một hai gian cho đỡ gánh nặng một đôi chút.

Có khi khôn khéo hay gặp may, người ấy cho thuê người này một gian, người kia một gian, theo một giá hời và bỗng dưng được ở nhà thuê theo một giá rất rẻ. Vì vậy, ta thường thấy xuất hiện ra những người «trương nhà», có ít tiền và vẫn có gan thuê những nhà rộng rãi như một cái đình lớn. Song không phải là họ ngớ ngẩn, họ tính toán khéo lầm và mong cho thuê lại hai phần nhà được đủ tiền trả chủ nhà để được ở không mất tiền. Sự mong ước ấy không phải là ảo mộng vì tôi đã thấy nhiều người trương nhà cho thuê lại được ở không và còn được ít lãi nữa để mua rượu uống chơi.

Nhưng lỗi đánh cá ngựa ấy không phải lúc nào cũng đem lợi về cho người trương; những tháng không có người đến thuê lại, thì họ chỉ còn việc di nhìn các phòng bô không và tát lười như con thạch sùng.

Dẫu sao, người thuê nhà cũng có quyền cho thuê lại nhà, chỉ trừ khi nào trong khế ước cho thuê, chủ nhà viết rõ rằng người đứng thuê không được cho thuê lại. Nếu trong khế ước im không nói gì hay không có khế ước, thì người thuê nhà tha hồ mà làm theo ý mình, chủ nhà đành phải câm như miệng hến.

HẾT HẠN THUÊ

Trên đời này không có cái gì vô hạn cả, cả việc thuê nhà cũng vậy.

Vì vậy, nên còn không có nhà của mình làm ra là người đi thuê còn phải nay dài mai đó, không biết là ở những đâu nữa.

Nếu có giấy tờ bắn hoi, thì thường người đi thuê biết rõ số phận mình lắm, vì trong giấy thế nào chẳng nói rõ hạn thuê là bao nhiêu và nói rõ lúc hết hạn, cần phải báo trước cho nhau là bao lâu.

Hết hạn rồi mà không ai hỏi gì cả, người đi thuê cứ ở và chủ không đuổi đi, thì tự nhiên thành ra một khế ước mới, hiệu lực y như khi thuê không có giấy má.

Mà thường thường đi thuê nhà không có giấy má gì cả. Những lúc đó, thì làm thế nào? Chủ muốn lấy nhà về bay người đi thuê muôn bô nhà đi thuê nơi khác đều phải báo trước cho nhau theo tục lệ nơi sở tại. Như ở Hà-nội chẳng hạn, thời hạn báo trước là một tháng nếu là nhà thường để ở và là ba tháng nếu là một ngôi hàng buôn bán.

Song báo trước bằng cách nào? Có nhiều người vẫn in trí rằng chỉ nói móm-móm với nhau là đủ, quên mất că câu tục ngữ của

nước nhà: «khẩu thiệt vô bắng». Vì vậy, báo trước phải gửi bằng thư bảo đảm, hay muốn chắc chắn hơn và nếu có thừa tiền không biết làm gì, thì có thể nhờ mờ tòa đưa giấy lại, và chịu biếu ông ta một số tiền giấy bút chừng chục bạc.

Những lúc này, chủ nhà hay

nghĩ đến túi mình.

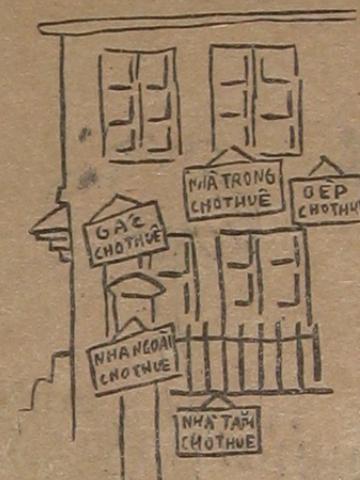
Theo chế độ này, chủ nhà muốn tăng tiền nhà không được tự do như xưa, mà chỉ có thể tăng có hạn được thôi. Chủ nhà phải lấy giá tiền thuê nhà ngày 1-1-1930 mà tính: nếu làm trước ngày ấy thì chỉ có phép tăng lên 13%, và nếu nhà làm sau thì có thể tăng lên 18% được. Tăng quá lên cũng được, nhưng gấp người biết luật, thì chủ nhà không những phải trả lại số tiền lấy quá mà lại còn bị phạt nữa: lúc ấy, dù có kêu oan ức cho đến đâu nữa, cũng không còn ai thương.

Ngoài quyền giữ giá thuê nhà ấy, người ở thuê còn có quyền ở lại trong một hạn là ba năm nữa. Đó là một cái giấy thứ hai buộc sự tự do của chủ nhà, nên các chủ nhà không lấy thế làm mản nguyện cho lắm. Chủ nhà chỉ còn nghĩ mưu tìm kế để thoát khỏi cái giây, cái rợ ấy. Nghĩa là họ sung sướng nhận thấy rằng luật cho phép họ lấy nhà về để sửa chữa rất nhiều, miễn là họ báo trước 6 tháng, hay để cho ông bà cha mẹ hay vợ con họ ở, nên họ cố đe dành tiền chữa nhà và họ cố tìm cho ra nhiều ông bà, hay cha mẹ, cho ra nhiều vợ con để có cớ mà dời nhà về.

Và có nhiều khi họ tìm thấy, thật mới là một sự lạ.

(Còn nữa)

TƯỞNG VÂN

người cho thuê nên nhớ rằng tháng mình viết thư báo trước không kể trong cái thời hạn báo trước đâu. Thí dụ như tôi thuê nhà ở của ông Phạm bùi Lục chẳng hạn, tôi muốn trả nhà ông ấy thì thư tôi báo trước dù viết ngày mồng một, ngày 17 hay ngày 30 tháng bảy tây, tôi cũng vẫn phải ở lại nhà ông cho đến hết tháng tám tây mới có thể rút tinh ra đi được.

MỘT CHẾ ĐỘ ĐẶC BIỆT

Những điều lệ ta vừa liếc mắt qua là những điều lệ áp dụng lúc bình thường. Song gần đây, tình cảnh người ở thuê trở nên khó khăn vì giá thuê nhà vọt lên quá cao, cao một cách vô lý như sự vô lý của các chú khách chạy loạn.

Trước cái tình thế đặc biệt ấy, chính phủ đã kiểm ra một chế độ đặc biệt để kiểm chế bớt cái ý muốn tăng tiền nhà lên đến trời của các chủ nhà chỉ biết

DOCIEUR
NG. MANH THAN
CLINIQUE ET MATERNITÉ
CABINET MÉDICAL
49-51 Avenue du Grand-Boudha
Téléphone 830

Médecine générale et infantile
Dermato - vénérologie
Rayons X — Rayons U. — V et I.-R
Diathermie — Ondes Courtes
Courants Galvano — Faradiques

CONSULTATIONS

Matin : 8h. à 11h.
Soir : 3h. à 6h.

Sáp có bán

VŨ LÒNG
của Đỗ - Đức - Thu

CON TRÂU
của Trần - Tiêu

Đời Nay xuất bản

GHEN

của TÔ-TÙ

— Bác à ! Từ
ngày tôi lấy nhà
tôi đến giờ, tôi
chả biết mùi quả
đào là gì ! Vợ tôi
mà trông thấy tôi
đặt quả đào vào
miệng là con ghen
nỗi lén dè dặt !
Chỉ vì nó nghĩ tôi
mê con Đào bạn nó !

— Anh ta lo vợ đẹp nhiều thằng
chim, nên vẽ râu cho nó và bắt nó
ăn mặc tồi tệ !

CÚ VIỆC RÙ CHỒNG BÀ ĐÌ CHƠI RỒI XE
BIẾT NHỮNG CÁI NÀY :

— Ấy mời bác cứ vào
chơi với nhà tôi !

Câu ngu'ò'i nghĩa hiệp

(Tiếp theo trang 9)

CHÀNG — Tôi đoán cô dễ đến hai mươi nhám rồi.

NÀNG — Hở ?

CHÀNG, với nói chưa. — Đến thế là cùng.

NÀNG, phát ý — Vậy mà tôi mới có hai mươi : đối với tôi, thế cũng đủ chán.

CHÀNG, dấu địa — Đối với tôi cũng vậy.

NÀNG — Vâ lai hai tuổi so sánh cũng vừa đỗi...

CHÀNG — Mười một năm. Chênh lệch như thế thực tuyệt.

NÀNG, chưa lại — Mười năm rưỡi.

CHÀNG — Ất !

NÀNG — Tôi sinh về tháng sáu.

CHÀNG, đạo mạo — Như thế càng tuyệt hơn.

NÀNG. — Ông chắc thế à ? (1) Brookfield ? Ông có dám chắc thế không hối lord (1) Robinson.

CHÀNG, ngạc nhiên hay làm ra vẻ ngạc nhiên. — Cô nói gì vậy ?

NÀNG. — Lord Robinson.

CHÀNG. — Sao cô lại biết được tên tôi thế ?

NÀNG, cười. — Sao lại không biết ? Tôi có phải người đàn độn quá dẫu ?

CHÀNG. — Cô nhận được tôi à ?

NÀNG. — Không. Tôi chưa hề trông thấy ông lần nào hết.

CHÀNG. — Cả ảnh chụp tôi cũng không ?

NÀNG. — Cũng không.

CHÀNG. — Thế sao mà...

NÀNG. — Lord Robinson thì ai mà không biết tiếng. Các báo đều đăng tin Lord tới nghỉ mát và trợ trong nhà sạn ở đây. Mà ở đây có bao nhiêu khách nghỉ mát khác tôi đều quen biết cả...

CHÀNG. — Nhưng sáng hôm nay có phải chỉ một mình Robinson đến thôi đâu ? Có những ba, bốn người cùng đến một chuyến...

NÀNG. — Đấy là những người Mỹ. Ông ông là người Anh, cơ ! Làm thế nào được !

CHÀNG. — Cô không minh lầm.

(1) Một trùm lớn trong hàng quý phái Ang-Lê. Robinson xin đọc là Rô-bin-son cho tiện.

NÀNG. — Ông làm tôi thêm ngượng, lord Robinson à.

CHÀNG. — Cả với tôi, ta biết nhau bằng lối thông tin trên báo ! Thực là một cách giới thiệu lạ lùng nhỉ ?

NÀNG, cười. — Kẽ ra sự thông tin cũng phải có ích một đôi khi chứ ! (Nàng đứng dậy.) Chết chửa ! Quần áo tôi dính chặt cả vào người tôi đây này !

CHÀNG. — Cô thay quần áo đi thi hơn.

NÀNG. — Thế còn ông ?

CHÀNG. — Ủ nhỉ, tôi cũng khá « ấm » đây.

NÀNG. — Ông làm ơn đưa tôi về khách sạn với ông có được không a ?

CHÀNG. — Cần gì phải về ? Ở đây trời nắng thế này tốt hơn.

NÀNG, với theo ý — Thế ra lord Robinson muốn ở lại đây ?

CHÀNG. — Vâng... (Ngừng một lát rồi đột nhiên chàng hỏi :) Này cô !... Cô biết bơi không ?

NÀNG, sững sờ — Gi cơ ?

CHÀNG. — Cô có biết bơi hay không ?

NÀNG. — À ! Không. Cố nhiên tôi không biết bơi.

CHÀNG. — Thế thi quái lạ thực.

NÀNG. — Quái lạ ?

CHÀNG. — Phải. Vì tôi cũng vậy, tôi cũng không biết bơi.

NÀNG, thoát nghe lây làm sảng sot, nhưng lại giữ vững tâm ngay — Sao ? Ông bảo sao ? Ông bơi tuyệt giỏi thi có ! Lại bơi cả quần áo kia ! Không những thế, ông còn bơi qua được từ bên này sang bên kia hồ.

CHÀNG. — Thực thế ư ?

NÀNG. — Chứ lại còn không thực ! Ngày đó, ông, ông dám nhào xuống một cái, rồi chỉ vài sải tay rất đẹp mắt là.. (Nàng chợt thấy vẻ mặt thay đổi của chàng nên ngập ngừng).

CHÀNG. — Tôi dám nhào xuống ?

NÀNG. — Chính thế.

CHÀNG. — Tôi thì tôi cứ tưởng hồ nông, tôi cứ đứng mà lội kia đấy.

NÀNG, lora Robinson. Ngài nhún mình quá đấy.

CHÀNG. — Thực cô tưởng tôi nhún

mình ? (Chàng cầm lấy áo ngắm nghĩa cẩn thận).

NÀNG. — Ông xem cái gì vậy ?

CHÀNG không đáp thẳng câu hỏi — Phải rồi. Cái ngắn nước không lên tới ngang lưng.

NÀNG. — Thế cũng chưa phải là một chứng cứ.

CHÀNG. — Chưa phải ? (Chàng sờ tay lên đầu). Nếu tôi dám nhào xuống thì tóc tôi đã uốt.

NÀNG. — Nàng như thế này thi tóc khô ngay.

CHÀNG. — Thế còn thuốc lá thi sao ? (Chàng lấy một điếu trong hộp ra).

NÀNG. — Hộpkin nước không thấm vào được.

CHÀNG. — Thế mà diêm trong bao uốt hết. (Chàng lấy bao diêm trong túi quần ra và quét thử một cây.) Cô thấy rồi chứ ?

NÀNG, cười gượng gạo — Lord Robinson, dễ thường ngại không chịu nhận rằng đã cứu sống được em sao ?

CHÀNG. — Vâng, có lẽ...

NÀNG, lạnh lùng — Thế nái kia ?

CHÀNG. — Lúc tôi nghe thấy cô kêu cứu, tôi liền bất giác nhảy ngay xuống hồ. Nhưng khi nước lên đến thất lunge thi tôi bất đắc dĩ phải nhận ra rằng nếu cứ lội ra xa nữa thi có lẽ lại đến lượt tôi phải kêu cứu.

NÀNG. — Thế rồi sao nữa ?

CHÀNG. — Cũng may tôi không phải qua cái bước nhọc nhăn ấy. Khắp cả cái hồ không có chỗ nào sâu đến chín mươi phân : Tôi chỉ có việc cứ thế lội từ bờ bên này sang bờ bờ bên kia, cách nhau đâu chừng sáu, bảy thước.

NÀNG. — Tuy thế mà tôi cũng dang sấp sùi bị chết đuối dưới hồ..

CHÀNG, hốt súc giữ lè dộ — Cô cho phép tôi hỏi một câu nhỏ này nhé ? Thường thường cô có quen bị chết đuối như thế không ?

NÀNG, giọng lúc giận — Lord Robinson !

CHÀNG. — Đừng, cô đừng nỗi giận. Có một điều này tôi quên không nói cho cô biết.

Q. T. — Sao anh gửi thư lại dùng tem đóng dấu rồi ?

T. N. — Bầm quan tòa, họ gửi thư cho con tem cũng đóng dấu rồi à.

NÀNG. — Biết gi kia ?

CHÀNG. — Lúc nay tôi đã trông thấy cô tự nhảy xuống hồ.

NÀNG. — A thế à ?

CHÀNG. — Có phải thú vị không ?

Mà lại biết bao tình tứ nũ ! Tôi cứ tưởng trọng đến cũng đủ cảm động !.. Này nhé. (Chàng nhai tiếng nũng nịu.) « Me oï ! me ôm lấy con, me hôn con đi ! » Khéo nhất là cô lúc ấy không biết gì hết, cô không tự chủ được cử chỉ mình... Cô không nhớ được điều gì qua, cả đôi giày của cô cô cũng quên nốt.

Tất kinh ấy quả là một kế tài tình !

Mà có nhữn lop kỳ thú biết chừng nào ! Hai bàn tay cù bám lấy người ta rồi cỗ niu kéo người ta xuống tận đáy nước ! Thực là lối đóng trò kỵ diễn, không thi cũng gần lời được chô hoàn toàn ! (Một lát, chàng mỉm cười.) Cái tần kịch bé con này tôi cho là thú vị quá. Ta nên cười cho thích.. (Bông có tiếng đàn ông nghêu ngoai hát một bài thông dụng.)

NÀNG, bén lén — Ông nõi ché riết tội ! Phải, chính thế. Thế thi bắt nhẫn thực ! Ài lại nõi xử tệ ác như thế bao giờ ? Tôi cứ tưởng rằng...

(Nàng ngừng bất.)

CHÀNG, gối cho Nàng nói tiếp —

Tưởng sao kia ?

NÀNG. — Chẳng sao hết. (Rồi Nàng mạnh bạo nói :) Tôi cứ tưởng rằng lord Robinson là một người hảo hiệp kia đấy !

HO - LAO, CẨM - TẠ

Phà-Chung le 1er Juillet 1940

...chân đã khỏi ho, chỉ hàn dòn và huyết.— di chiếu điện, thử kỹ, quan đòn đã nhận là : hết Trùng Lao ! — Thuốc ngài như thế, mong ngài quảng cáo nhiều vào, để bệnh nhân xa gần đều biết, cũng là cách cures-nhan, độ thể, để họ được khỏi, và nhất là thoát tội tiền hết, người chết...

Đỗ văn Pha

Cura Lý Trưởng Phù-chung, Hoài-Bắc, Hà-đông

..Lúc sanh nõ, nhà tôi cũng vi chứng ho ấy mà ty nõa thiệt mạng, sau cỡ uống thuốc hoai, tốn khá tiền, nhưng cũng vô hiệu, cho đến khi dùng thuốc của ngài, lúc ấy mới bớt và khỏi hẳn.

Nguyễn văn Hóa

Tourane le 18 juillet 1940

Lời nhà thuốc — Những bức thư như thế, dâng báo từ xưa tới nay, cũng đủ để các ngài tin cậy. Vậy ai có bệnh, kịp dùng Cao Ho Lao, lọ lớn 10p00, lọ nhỏ 5p50. Người trù lao, lợn 5p00 nhỏ 3p00 — Haiphong, MAI-LINH có bán — Xin cần thận: Gần đây nhiều kẻ thấy thuốc Cao Ho Lao của bản viện bán chạy, vì cures được nhiều người, họ cũng nghĩ cách chế Cao Ho Lao định mập mở lừa người có bệnh. Cà c ngài nên nhớ : Cần nhiều đại lý các nơi.

— Khi chạy về quê nên làm gì ?
— Nên kiểm lợi bằng cách đọc quyển :

GIÔNG CÂY ĂN QUẢ

(Culture fruitière)

Tác giả : NGUYỄN CÔNG HUÂN
Nông chính tham tá — Giá 1p20, trước Op30

Bán tại : Librairie CENTRALE
60, Boulevard Borgnis Desbordes — HANOI
Và ở : KHOA HỌC TẠP CHI
Route de Ngọc Hà Hanoi (Boite postale No 62)

CHÀNG.—Nhưng.., nhưng tôi có phải là thế đâu?

NÀNG.—Ông không phải là người hào hiệp à?

CHÀNG.—Không... Tôi không phải là lord Robinson.

NÀNG.—Sao? Ông không phải?

CHÀNG.—Không.

NÀNG.—Thế thì ông là ai?

CHÀNG, nói khẽ.—Tôi là...

NÀNG.—Một người họ hàng của lord Robinson?

CHÀNG.—Không.

NÀNG.—Một người bạn?

CHÀNG.—Có lẽ... cũng tạm coi là thế được...

NÀNG.—Bạn tâm giao?

CHÀNG.—Đại khái như thế. Ông ta cho tôi biết tất cả các việc ông ta làm. Ông ta với tôi, hai người không bao giờ rời nhau ra được.

NÀNG, sot ruột.—Thế thì ông là người thế nào mới được chứ?

CHÀNG, rất tự nhiên.—Là đầy tớ của ông ta.

NÀNG, kinh ngạc.—Ồ! thế mà anh ôm tôi anh hồn!

CHÀNG.—Tại cô van vỉ mãi.

NÀNG, tức nghẹn đến cõi.—Một tên đầy tớ mà dám...

CHÀNG.—Một tên đầy tớ có thể hôn cung khéo thế được như bắt cứ ai. Nhất tôi lại là một tên đầy tớ rất tốt.

NÀNG.—Anh là một đồ lão xược! (Nàng nhặt lấy cái khăn tay Chàng vứt xuống cổ lúc nãy, rồi Nàng hầm hầm lau lấy lau đè miệng Nàng.)

CHÀNG.—Khăn tay của tôi đấy!

NÀNG, vứt cái khăn xuống đất.—Hừ, tóm!... Ư ử... Nay tôi bảo cho anh biết, anh chỉ là dứa... (cố tim lời) là một thằng... một thằng...

CHÀNG, dịu dàng.—... đầy tớ.

NÀNG.—Ồ! (Nàng ngồi lên khúc cây, tức tối không thể nói lên được. Tiếng nghêu ngao hát lại đưa ra.)

CHÀNG.—Này, tôi bảo cô cái này.

NÀNG.—Chẳng bảo gì hết.

CHÀNG cõi nái.—Không, cô cứ nghe tôi.

NÀNG.—Tôi cấm anh không được nói với tôi câu nào đấy.

CHÀNG.—Tôi muốn giúp cô một việc.

NÀNG dừng phắt dây.—Tôi không cần giúp gì hết.

CHÀNG đột ngột.—Thế thì cô ngốc lâm, cô ạ.

NÀNG nổi giận.—Anh bảo sao?...

CHÀNG không để nàng nói thêm.—Tôi muốn điều đình với cô một món sộp...

NÀNG khinh bỉ.—Tôi không phải là người thèm bàn tính với anh.

CHÀNG.—Cô có nghe thấy tiếng thời sáo với tiếng hát vừa rồi đấy không?

NÀNG.—Nghe thấy hay không, không việc gì đến anh.

CHÀNG giọng mách bảo.—Chính ông ta đấy... Robinson ấy mà!

NÀNG.—Lord Robinson ư?

CHÀNG gật.—Con đường nhỏ dẫn đến đây, mà ông ta đang đi trên con đường nhỏ...

NÀNG.—Ừ thế rồi sao?

CHÀNG.—Cô với tôi, ta có thể thu xếp thế nào...

NÀNG vira ngâm nghĩ hồi.—Thu xếp là thu xếp làm sao?

CHÀNG.—Để tôi xin nói. Một tên đầy tớ đã làm chàng được mấy ty đồng tiền...

NÀNG.—Rồi sao nữa?

CHÀNG.—Nhưng tiếng thế đôi khi hắn cũng giúp được nhiều việc ích lợi...

NÀNG nói chậm rãi.—Giúp như thế nào?

CHÀNG.—Thế nào thì cô đã hiểu, lợ là phải nói... (Chàng túm tím cười ra vẻ ăn ý, rồi lấy giọng quý quyết) Quần áo của cô vẫn còn ướt đầy chí?

NÀNG lắc đầu nàng đã hiểu ý.—Còn.

CHÀNG.—Có lẽ không và gì phải đem phơi khô vội (Tiếng người đàn ông tiến lại gần.)

NÀNG.—Tôi hiểu rồi.

CHÀNG.—Thì mau lên!..

NÀNG.—Anh giữ kin nhé? (Chàng gật.) Tôi sẽ không quên ơn anh đâu... (Nàng vội vã chạy vào khu rừng mát.)

CHÀNG ngồi lên khúc cây và cất tiếng cười rộn rã khoái trá.—Cô em không đi! Cô em chạy cơ! Như thế chóng hơn. Minh thực đáng được thưởng công bằng một điều thuở lá. (Nhưng đánh mãi dèm không cháy). Diêm ướt mà mình cứ quên hoài!

(Lúc đó một người đàn ông bước vào. Hắn ăn mặc đứng đắn nhưng dáng người thô và có vẻ làm thường. Miệng hắn lúc ấy huýt sáo).

CHÀNG.—Bepo! (Bepo lại gần)

BEPO.—Bàm Mylord gọi con?

CHÀNG.—Anh cho tôi tí lửa. Bepo lẽ phép lấy diêm trong túi châm thuốc lá cho chủ. Cầm ơn. (Chàng hút mấy hơi khoan khoái.) May mà diêm của anh không bị ướt tí nào.

BEPO.—Bàm Mylord, sao diêm của con lại có thể bị ướt được.

CHÀNG.—Ú nhỉ. Thời được. À này, Bepo. Anh cho cảnh ở miền này thế nào?

BEPO.—Bàm đẹp a.

CHÀNG.—Xem chừng anh không mến lâm thi phải?

BEPO.—Bàm Mylord, đâu có thể? Ở đây trước hết chàng phải làm việc gì, vì đã có người của khách sạn. Tha hồ nghỉ ngơi. Sau nữa con không tra xem phong cảnh các nơi khác.

CHÀNG.—Thế nghĩa là, anh sợ đây sẽ buồn chứ gì?

BEPO, cãi làm vi.—Bàm Mylord, đâu có!

CHÀNG.—Mà không buồn là phải Bepo a. Vì miền này kỳ thực còn hoạt động hơn thế này nhiều. Miền này có các môn thể thao riêng, nhất là có một môn này: đó là cuộc di câu người nghĩa hiệp.

BEPO.—Bàm môn ấy như thế nào?

CHÀNG.—Rồi anh sẽ biết.. Thủ vị lâm cơ! nhất là khi người đứng đài với mình lại khau khỉnh.

BEPO.—Bàm, thế ra lối chơi không phải chỉ dành riêng cho đàn ông?

CHÀNG.—Không! Vì nếu thế thi chàng còn gì là hay cả. Nhưng muốn chơi môn này phải có khiếu mới được.. Anh là người bạo dạn, có phải không Bepo?

BEPO.—Bàm con biết dùng hai nắm tay cũng khá, a.

CHÀNG.—Môn này không phải để thụi nhau đâu.. Anh thẳng người lên xem nào. (Bepo thẳng người lên). Trông cũng chưa ra vẻ lầm, song không sao: tôi chắc anh cũng có thể làm một người nghĩa hiệp chừng chạc được lầm, mà hình như có cái gì báo trước cho tôi biết rằng anh sẽ có dịp trở nên một người nghĩa hiệp ngay lát nữa không chừng. (Bỗng từ phía mà lúc mở màn có tiếng kêu cứu, người ta lại nghe thấy tiếng ngã xuống nước và tiếng kêu: «Cứu tôi với! Cứu tôi!»)

BEPO, cảm động.—Bàm Mylord!

CHÀNG, bình tĩnh.—Gì đấy, Beppo?

BEPO.—Bàm, có người kêu cứu..

CHÀNG.—Ừ, phải rồi.

BEPO.—Bàm con có nên đi cứu không?

CHÀNG.—Nên.. mà đi nhanh lên mới được.

BEPO.—Xin vâng. (Hắn chạy vụt về phía hồ)

CHÀNG, gọi dắt lại.—Bepo!

BEPO, đứng dừng lại.—Bàm Mylord!...

CHÀNG.—Rồi anh xem, cuộc cầu nghĩa hiệp thú lầm lầm kia đấy. Nhưng không phải bao giờ cũng có thể muốn gì thì được nấy đâu. Thời đi!

BEPO.—Bàm Mylord vâng.

NÀNG, kêu trong sân khấu.—Có ai cứu tôi với! Ai cứu tôi! Ai cứu tôi!!!

BEPO.—Tôi đây! Tôi đến đây!

CHÀNG, mím cười, mắt nhìn lên nữa ra vẻ mơ màng nữa ra vẻ hóm hỉnh.

THI TRUYỆN VUI CÓ ĐÈ

SĂN BÒ TỐT

A i đã được ăn thịt các già thú hẵn cũng phải công nhận rằng thịt bò tốt rất ngọt, hơn thịt hươu nai nhiều. Chính tôi, khi nào đi săn là cứ tìm cho được bò tốt mới bắn, lại đi đường hoàng, ban ngày ban mặt, không thêm đi đêm; nó có chết cũng không bảo là mình, trời tối, bắt nạt.

Một hôm, theo lệ, tôi xách khâu súng nǎm phát vào rừng, không quên đem theo một chục người để khêueng bò vì tôi đã là nhất định không khi nào chịu về không.

Tôi cửa rừng, tôi đẽ bợn người đứng ngoài và hăng hái tiến vào. May quá, mới vào sâu độ hơn cây số, đến một chỗ thưa cây, thấy ngay hai anh chi to kềch xù đang nằm tĩnh tự. Tôi nhẹ nhàng lén đến, nhắm kỹ đầu con đực và mổ cỏ. Con cái giật mình vùng chạy, còn con bị đạn, chưa qui, hăng lên và xông lại phía tôi. Tôi vội vàng bắn thêm luô ba phát tiếp nhau nhưng đạn chỉ vào mình, nó không ngã. Nó dã đến cách tôi có một bước và, không kịp cheo lên cây, tôi nǎm lẩn ngay ra đất. Con vật cuồng húc nhưng hai súng đã thành vô dụng vì cấp súng đó chỉ ghê gớm khi dùng để vắng mà thôi. Nó hết lấy mõm đẽ ấy tôi lại lấy súng đẽ gạt nhưng chẳng ăn thua gì, tôi vẫn ôm vững khâu súng và lẩn theo chiều nó gạt. Một chốc cậu ta mồi cỏ, lại mét vì máu ra nhiều, ngang đầu lén đẽ nghỉ và lắc hai bên cho khôi nổi. Tôi liền dơ súng, nó đớp ngay lấy, tôi lập tức mõ cỏ và viên đạn cuối cùng đã kết quả đỏi con vật hung dữ.

Mừng quá, tôi vội nhôm dậy, tìm lối ra đẽ gọi người vào khêueng về nhưng vừa đi được vài bước đã nghe tiếng động đằng sau, tôi quay lại và thấy con bò tốt cái đã đứng bên cạnh chổ nó. Tôi nghiệp, nó cuồng nhín con đực dang hắp hối, hai mắt nó chan hòa những nước và, trời ơi! nó rống lên một tiếng thát to và đám sám vào cây cỏ thô gắt: hai súng nó gãy lia, đầu rập, nhưng nó cũng cố gượng lại bên chổ rồi mới ngã lăn ra chết: con vật tiết nghĩa đã tự tử các bạn a.

Thành ra hôm ấy bắn có một con mõai được hai, phải gọi thêm chục người mới mồi khiêng được cả đôi về nhà.

Nhưng tôi chỉ cho xả thịt con đực. Còn con cái, tôi sai đào một cái hố sâu ở sau vườn để chôn và chính tay tôi đẽ một tấm bia bằng chữ quốc ngữ để kỷ niệm:

«Tiết liệt bò-tốt-cái chi mõai».

Châu-Dinh

Mađn xây dựng theo Khoa
Học và Mỹ-Thuật, lại không
tốn phí, các Ngài ở xa gần,
hãy đến hay viết thư hỏi:

Kiên-Trúc-Sur

Tử-Nghệ

Hanoi - 21 bis Rue Jean Soler

Téléphone 1228

Bao giờ các Ngài cũng được vira ý.

HÀ MÃN

THẾ-LÚ

phóng dịch theo

bản kịch của

Gabriel Timmory

đang này lại phiên

dịch theo bản kịch

Hoa-Kỳ của

Percival Wilde

NHÀ THUỐC
88, phố Huế, HANOI
và có đại lý khắp nơi

Op.10 Thoái Nhiệt Tán phết 12 tay, năm phút khỏi cảm sốt, nhức đầu. Op.15 Phát Lạnh phết 12 tay, năm phút khỏi sốt rét ngã nước. Op.20 Phấn Foda soa một tí vào nách hết mùi hôi ngay tức khắc. Op.30 Thuốc Ho Gà phết 12 tay, uống khỏi miệng trẻ em rít cơn ho ngay. Op.20 Thuốc đau Dạ dày đương cơn đau uống khỏi bần và không đau lại nữa. Tinh ngô Giới Yên phết 12 tay, thuốc nước 1p.00, thuốc viên 0p.50 ai cai thuốc phiện cũng bỏ hẳn được, vì không trộn lẫn chất thuốc phiện. Bắt đầu uống thuốc cai bỏ hút ngay, vẫn đi làm việc như thường. Thuốc Trường Sinh ngâm rượu, lõi 1p.00, hộp nhỏ 0p.35 ngâm với một chai rượu uống ngọt và bồ huyệt, bồ thân, bồ tỳ, lại trừ được các bệnh đờm, bệnh tè, thấp, bệnh ngã nước, bệnh vàng da, bệnh phong tích v.v... Sâm nhung bách bồ Hồng Khê 1p.00, các thứ dùng hộp vàng, các bá dùng hộp bạc, uống trong một ngày đã thấy khỏe mạnh, thật là VUA các thứ thuốc bồ hiện thời. Tráng dương kiên tinh bồ thận số 47 chai lớn 1p.00, mỗi gói 0p.25 sau khi uống 3 giờ đã thấy cường dương, tinh kiên và đặc, uống nhiều bồ thận, không có hại như dùng những thứ thuốc «phòng thuật» nhảm nhí. Thuốc Lậu Hồng Khê số 30 (0p.60) khói rút lọc lậu. Thuốc Giang mai Hồng Khê số 14 (0p.60) khói rút lọc Giang mai. Thuốc Hồng Khê chữa bệnh tinh có tiếng, hễ cứ nói đến Hồng Khê là người ta nghĩ ngay đến thuốc lậu, giang mai.

HỒNG KHÈ

Op.10 Thoái Nhiệt Tán phết 12 tay, năm phút khỏi cảm sốt, nhức đầu. Op.15

Phát Lạnh phết 12 tay, năm phút khỏi sốt rét ngã nước. Op.20 Phấn Foda soa một tí vào nách hết mùi hôi ngay tức khắc. Op.30 Thuốc Ho Gà phết 12 tay, uống khỏi miệng trẻ em rít cơn ho ngay. Op.20 Thuốc đau Dạ dày đương cơn đau uống khỏi bần và không đau lại nữa. Tinh ngô Giới Yên phết 12 tay, thuốc nước 1p.00, thuốc viên 0p.50 ai cai thuốc phiện cũng bỏ hẳn được, vì không trộn lẫn chất thuốc phiện. Bắt đầu uống thuốc cai bỏ hút ngay, vẫn đi làm việc như thường. Thuốc Trường Sinh ngâm rượu, lõi 1p.00, hộp nhỏ

0p.35 ngâm với một chai rượu uống ngọt và bồ huyệt, bồ thân, bồ tỳ, lại trừ được các bệnh đờm, bệnh tè, thấp, bệnh ngã nước, bệnh vàng da, bệnh phong tích v.v... Sâm nhung bách bồ Hồng Khê 1p.00, các thứ dùng hộp vàng, các bá dùng hộp bạc, uống trong một ngày đã thấy khỏe mạnh, thật là VUA các thứ thuốc bồ hiện thời. Tráng dương kiên tinh bồ thận số 47 chai lớn 1p.00, mỗi gói 0p.25 sau khi uống 3 giờ đã thấy cường dương, tinh kiên và đặc, uống nhiều bồ thận, không có hại như dùng những thứ thuốc «phòng thuật» nhảm nhí. Thuốc Lậu Hồng

Khê số 30 (0p.60) khói rút lọc lậu. Thuốc

Giang mai Hồng Khê số 14 (0p.60) khói rút lọc Giang mai. Thuốc Hồng Khê chữa bệnh tinh có tiếng, hễ cứ nói đến Hồng Khê là người ta nghĩ ngay đến thuốc lậu, giang mai.

Nhà thuốc Hồng Khê và đại lý
Hồng Khê các nơi đều có biểu sách
Gia-dinh Y-dược và sách Hoa
nguyệt cầm nang, ai cũng nên
đọc để phòng thân và trị bệnh.

Đã có bán:

Vua Quang Trung

Lịch sử tiêu thuyết của Phan
Trần Chúc, giá 0p.60

Lỡ bước sang ngang

Thơ Nguyễn Bình, giá 0p.50

Lan Hữu

Tiêu thuyết của Nhượng Tống
giá 0p.50

Ngoại tình

Tiêu thuyết của Vũ Trọng Can
giá 0p.40

Chiều

Tiêu thuyết của Nguyễn Xuân
Huỳnh giá 0p.40

Một tháng với ma

Tiêu thuyết của Lưu Trọng Lư
giá 0p.25

Nhà in Lê-Cường

96 Route de Haë Hanoi
xuất bản

TẠI HIỆU DỆT CỤ-CHUNG

Hiệu đang trưng bày nhiều kiểu

Mailot, Slip

đi tắm bể rất đẹp

Trước khi đi tắm xin mời các Ngài,
hãy đến xem qua các kiểu áo mới

CỤ-CHUNG

100 Rue du Coton, HANOI

PHÒNG-TÍCH VÀ PHẠM-PHÒNG HAY LÀ ĐAU DẠ DẦY

Thuốc hay nói tiếng khắp Đông Dương
giấy khen rất nhiều cảm ơn thật làm
khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không
biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vỗ bình bịch. Khi ăn uống rồi thì hay ợ (ợ
hơi, hoặc ợ chả). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau bụng nội
hèn, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mệt
nghè, buồn bã chân tay, bị lầu uẩm sắc da vàng, da bụng đầy. Còn nhiều
chứng không kể xiết. Một liều thay dễ chịu hoặc khỏi ngay. Liều một
bộn uống 1p.25. Liều hai bộn uống 0p.45.

Vụ dinh Tân an từ Kim tiền năm 1826
178 bis Lachitray, Haiphong
Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi: AN HÀ 12 Hàng Mã (Cuivre) Hanoi
Đại lý phát hành khắp Đông dương: NAM TÂN 100 phố Bonnal, Haiphong
Có linh 100 đại lý khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung - Nam - Bắc Kỳ - Cao
Miền và Lào có treo cái biểu trên.

Rượu
cốt
nhát

MARTELL

Đại lý độc quyền L.Rondon et Cie Ltd
21 Boulevard Henri Rivière — Hanoi

Là thứ rượu
đã nổi tiếng
từ 200 năm nay

Sây-sáp-zì

Ấy là tên mà các bạn láng cho đặt cho thuốc cường dương Quảng Trị (42). Thuốc bồi bổ ở bên Tàu, kiêm hiệu ngay tức khắc, nó giúp cho đàn ông được hoàn toàn mãn nguyện trong việc giao tình. Rất có ích cho những người bị liệt dương, di tinh, mộng tinh. Mỗi lọ giá 1p.

Gửi linh hóa giao ngan

dào-lập

97, Hàng Gai, Hanoi

Rất

THƠM và MƯỢT

Vì vậy người lịch sịr bao giờ, cũng dùng nó. Bán tại các cửa hàng lớn Trung Nam Bắc kỳ

AN-THAI

GRAND FABRIQUE
DE POUSSÉ-POUSSE

Gặp khi giờ kép mưa đơn,
Dùng xe AN-THAI chẳng
còn cớ gì.

Có bán đủ cả: Vải, Sám, Llop
và đồ phụ-tùng xe-tay
N. 2, Rue Nguyễn-Trọng-Hiệp
HANOI

Bệnh tinh

Mắc bệnh lâu, giang mai, hạ, cam, hột xoài, vân vân chỉ nên tìm đến

dúc tho đường

131, Route de Hué — HANOI

mà chữa khoán hoặc uống thuốc sẽ được khỏi chắc chắn. Thuốc không công phạt, không hại sinh dục.

Nhà thuốc nhận chữa nhiều bệnh rất linh nghiệm.

HẠNH PHÚC GIA ĐÌNH

Nhân các bà tối kỳ ở cũ!
Muốn tốt tươi nên giữ màu da!

Hoa Kỳ Rượu Chồi nên soa!

Dung nhan lại thấy đậm đà hơn

xưa!

Vừa giãn huyết, lại vừa rắn cốt!
Vẻ đoan-trang đẹp tốt như không.
Ngày xuân càng đượm sắc hồng.
Càng tươi màu thắm, càng nồng

tâm yêu.

Giới thiệu bạn gái
Bảo-Thị HỒNG-LOAN

Nhà thuốc LÊ HUY-PHACH

Có sách Bảo vệ gia đình biểu các ngài. Ông xa xin gửi 0p04 timbre tiền cước phí.

VẠN NĂNG LINH BỒ

Glúp người khỏe mạnh đó dày vang dồn.

Uống vào ăn ngủ đều ngon.

Tinh thần minh mẫn để con khác người.

Vạn Năng Li h Bồ 1p00

Các cụ thở hồn hồn, giàn cột lồng lèo, luôn luôn, dùng V. N. L. B. lập tức khỏi tái ngứa, dùng V. N. L. B. súc khoan lồng. Bách bệnh đều tiêu.

Các Cò các Câu nam nữ học sinh, tinh thần quấn bách, hắt quên, bay sơ, sức khỏe không dèo, dùng V. N. L. B. lập tức thấy đỡ chịu.

Các bà huyết hư, gay yếu, da dê bắc nhược, phiến muộn trong lồng, bệnh vặt

LY DỊ YÊN HÀ

phải uống ngay

Nam nhân Nam trí ở đời này

Quảng đèn đẹp tầu mau di chừ

Điu đất nhau lên khỏi vũng lầy

Ly-dị Yên-hà thảy 1p00

Ban trè đã chót da mang vào lảng
thoát sái, phải mau man tĩnh ngồi, kia
trời Âu hè Á ai những tranh đua. Dày,
một đè khi dụng : Ly-dị Yên-hà, đồ xe

công lợ. Không vất vả gì, tinh thần minh

mẫn, mà riu rất nhau lên khỏi vũng lầy.
Rồi chỉ bảo cho đàn em láng thuốc sái

lá: Tiều tụy.

PHONG TÌNH

mà vướng phải gai,

Thuốc Lê-Huy-Phach thực tài thực hay.

Uống vào bệnh khỏi mau thay,

Ngày ngày nức tiếng đồ dày vang dồn.

Giang-mai, cũ định thiền pháo, phát số 10 (Op50). Nếu vừa dài buốt, vừa co miết, lại ra mủ, dùng « Thanh Niên Cửu Khô Hoàn » số 70 (1p20). — Lậu chửa tuyệt nọc, tiêu tiện độc, có vẫn... dùng « Tuyệt Trùng » số 12 (Op50) và « Bảo-Mỹ hoa thang » (Op15) kèm với nhau, được khói dể dàng.

Có đại lý khắp các tỉnh và cần nhiều đại lý ở các phủ, huyện, đồn, có hỏa hồng, lương tháng, điều kiện dễ dàng

Nhà thuốc LÊ-HUY-PHACH

N. 19, Boulevard Gia-Long (Hàng Giò) — HANOI